

Revista SEB
Nr. 04
octombrie 2023

CREATIVE

SEB

*Copertă realizată de
Alexandra Cazan*

Cuprins

Cuvânt de început

O parte din sufletul meu - prof. Educație Muzicală

Lucia Matei

Activități antiplictis- în casă sau afară -Elena Nițu, Psiholog

1. Creații proprii

Ne agățăm de lumină-Olariu Maria Teodora

Unele minuni nu pot fi găsite fără să te rătăcești mai întâi

- Mara Miloș

O rază de lumină în întuneric -Smaranda Mătășel

Comoara apei- David Constantin

Misterul clasei a VII-a – Sophia Apostol

Eu sunt pisica Marei- Mara Miloș

Povestea unui stilou ce așternea povești pe hârtie – Daria

Calcișcă

Pasărea de culoarea stafidelor- Smaranda Mătășel

Copilăria -Maria Constantin

1. Creații proprii

Joaca de-a planetele- Maria Constantin
Bunătatea și răutatea - Maria Constantin
Cel mai năzdrăvan câine- Ilinca Bădoi
O vară din copilăria mea- Karina Anton
O zi din viața mea- Amelie Froux
Ascultați, ca să nu fiți capturați! – Raisa Radu
Bine și rău – Mara Tărăbuță
Viața mea- Eric Stoicescu
Lupul din Alaska – Maria Cristescu
Copilăria –Eduard Covaș
Ben, hoțul cavalier - Eduard Covaș

2. Recenzii

Frankenstein- Miruna Cristescu
Copacul de Ana Dragomir- Daria Calcișcă
Ce cărți ar citi personajele din Gilmore Girls?-Miruna Cristescu

3. Documentare

Metrorex- Ștefan Nițș
Părintele bombei atomice- Matei Perișoară și
Patrick Gheorțan
Adina Popescu- Daria Calcișcă

4. Projekte Auf Deutsch

Bräuche und Traditionen des Schulanfangs in Deutschland - Erstellt von Amelie Froux, Raisa Radu, Daria Calcișcă

Insel Kreta - Erstellt von Ilinca Bădoi

Est ist Herbst - Erstellt von Tudor Oancea

Meine E-Mail - Erstellt von Robert Emre Tepebag

Inmitten der Proteste - Erstellt von David Constantin

Zimtschnecken Rezept - - Erstellt von Miruna Andreea Cristescu

5. Cvintete

Povestea- Maria Cristescu

Povestea- Ioana Bodan

Povestea-Iosif Ungureanu

Povestea- Guerron Arhire Luca

Vulpea- Natalia Roșu

Pisica- Sarah Stoicescu

Copil-Sofia Calcișcă

Apusul- Sofia Talabă

Povestea-Sofia Pușcașu

Povestea-Vladimir Olaru

6. Artiștii de la SEB

O parte din sufletul meu

În copilărie, pe vremea când nu aveam vârsta potrivită pentru a merge la școală, așteptam cu nerăbdare și emoții sosirea toamnei, primul clopoțel și momentul în care, fericită pentru frații mei mai mari, puneam și eu o dorință și un vis în ghiozdanele lor.

Fascinată de roadele și de culorile anotimpului, participam la careul din curtea școlii, visând momentul în care urma să devin și eu o picătură în „marea” aceea formată din copii, părinți și profesori.

Obişnuiam să mă strecur printre bobocii abia veniți la școală, privilegiată fiind, deoarece doamna Director știa deja multe lucruri despre mine. Simțindu-i apoi mâna caldă cum mă prindea cu blândețe, continuam scurta vizită prin școală, pe la cancelarie, apoi în interiorul unei clase... aveam voie s-o aleg, căci micuța vizită se termina după ce ocupam locul din prima bancă de pe rândul din mijloc, preț de câteva minute... și mă pregăteam să plec apoi dar, doar după ce lăsam un mesaj scris în felul meu pe tablă, pentru elevii clasei...

Draga mea mamă aștepta afară, în curtea școlii, de fiecare dată, iar la întoarcerea acasă îi spuneam aceleași refren plin de dorință și încântare. Desigur, primind felicitările trecătorilor care aflau tot de la mine, firește, cum am trecut și eu împreună cu elevii claselor mici, pe sub florile ținute deasupra capetelor noastre, de colegii mai mari în semn de „Bun venit la școală!”.

Timpul a trecut... dar am ales să parcurg mereu acest drum. Astfel că, de când începe școala și până la finalul anului școlar, ascult ritmul pașilor mei

parcurgând același drum, acompaniat de glasurile copiilor , simțind razele soarelui ce-mi mângâie obraji sub cerul dimineții... având în suflet aceleași emoții din copilăria mea.

Fiecare zi, îmi oferă șansa de a dăruii copilului meu și elevilor pe care îi îndrum, informații prețioase pe care le am primit, la rându-mi, de la profesorii mei care mă fascinau prin felul lor de a fi. Li iubesc și acum, mi-au transmis dragostea pentru această vocație pe care am îmbrățișat-o.

Dragi copii, oamenii care aleg această profesie vă iubesc și au aceleași trăiri sufletești. Totul iese minunat pentru că suntem fericiți să dăruim o parte din sufletul nostru.

Vă îmbrățișez cu drag și nu uitați că școala este cea mai minunată aventură a vieții.

Cu drag,
pentru colegii și elevii noștri ,
prof. Educație Muzicală
Lucia Matei

Activități antiplictis- în casă sau afară

S-a întâmplat într-o vineri, în prima Săptămână verde / Green Week de la SEB, anul de grație 2023. Pe parcursul a 3 activități pe echipe - împreună cu copiii claselor a III-a și a IV-a; a V-a; a VI-a și a VII-a - am găsit zeci de idei antiplictis -indoor și outdoor, pe scurt: moduri de a ne petrece timpul, singuri sau împreună cu colegii, prietenii, vecinii sau familia. Iată-le pe cele mai des întâlnite, dar și pe cele mai deosebite sau surprinzătoare...

„JOCURILE COPILĂRIEI”:

Leapșa, (de-a v-ați) ascunselea / pitulușul, să sari coarda, jocuri diverse cu mingea, joaca cu pistoale cu apă, să faci un cort, bătaia cu perne, Șoarecele și pisica, culesul fructelor, plimbat cu rolele, cu patine cu roțile sau cu trotineta, să faci un puzzle / lego, joaca cu animalul de companie, jocuri de masă / societate (cărți de joc – macao, șepcică, Monopoly, etc)

Activități sportive / un sport: a face flotări / tracțiuni, gimnastică, baschet, atletism / concurs de alergat, tenis de masă / de câmp, rugby, înot, ciclism / biciclit, înot, kickbox, fotbal, badminton, karate / aikido, patinaj, volei, șah sau table, handbal, rafting, balet, karting, ștafete, să te dai cu sania (iarna), să schiezi.

Activități de timp liber / hobby: paintball, airsoft, să sari pe o trambulină, sticluta cu otravă, vânătoare de comori, jocuri gen escaperoom, să citești, să desenezi / pictezi (orice îți vine în cap), să faci obiecte prin origami, să gătești, să asculți / să compui muzică, să modelezi plastilină, să ieși cu prietenii / familia, plimbare prin parc sau drumeții, mers la piscină / ștrand, să vizitezi un prieten / să mănânci cu prietenii, să mergi la teatru, să plantezi flori / grădinărit, să cânti la un instrument, să dansezi, să faci glume cu prietenii, să scrii povești / poezii, să vorbești cu un prieten, să călătorești, să mergi la cinema, Karaoke, să vizitezi un muzeu, să urci pe munte, să faci prăjituri, să mergi la un festival (Bookfest, Burgerfest, etc.)

Activități speciale: să pescuiești, să citești la umbră, să te uiți la animalele din parc, să mergi la restaurant, să confectionezi ceva creativ cu materiale din casă, să îți plimbi câinele, să înveți un skill (o abilitate) care să te ajute mai departe, să vezi care este talentul tău și să faci profit din el, să înveți un nou sport, să faci curat, să mănânci pepene afară, să privești păsările, să atingi iarba, să mergi în Orașelul Copiilor și să te dai în tiribombe, să cânti cu păsările, să asculți muzică afară la soare, parașutism, programare, shopping, dropshipping (afacere din sfera e-commerce), învățarea unei limbi străine / participarea la cursuri.

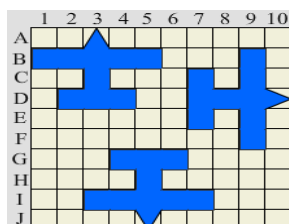

M-am bucurat că echipele au găsit multe idei, diverse, care mi-au dat speranța că acești copii și adolescenți ai zilelor noastre au cu ce contracara

tentația jocurilor video sau altor variante de petrecere a timpului liber, care le le poate împiedica dezvoltarea liberă, armonioasă, cu bucurie și creativitate.

Aș adăuga la aceste idei minunate ale copiilor câteva jocuri pe cale de dispariție...pentru un timp frumos petrecut împreună, cât mai relaxant și amuzant – în casă sau afară...

Avioanele - se joacă în doi; ai nevoie de o foaie de caiet de matematică, creion sau pix, atenție și logică.

Avioanele - se joacă în doi; ai nevoie de o foaie de caiet de matematică, creion sau pix, atenție și logică.

Remy - joc pentru 2 – 4 copii sau mixt copii – adulți.

Crosswords / Cuvinte încrucișate- joc pentru 2 – 4 copii

Țintar - joc clasic de atenție, pe schema mai complicată a cunoscutului joc X și O.

Vă doresc „Poftă bună la joc și joacă, copii mari și părinți”!

Elena NIȚU, psiholog

CREATIVE

SEB

I. Creații proprii

Ne agățăm de lumină

Te prăbușești în întuneric. Țipetele sunt înăbușite, iar frica se năpustește ca ceața, corupând tot ce îi stă în cale. Cazi și nu te mai poți ridica. Mintea forțează corpul, dar acesta nu mai reacționează. Te scurgi fără vlagă între realități. Întunericul te trage în jos, te cuprinde nemaivrând să îți dea drumul. Te strânge cu putere, te sufocă, te întoarce, încercând să ajungă la suflet.

Dar o rază de lumină te scoate și te aduce înapoi din tărâmul întunecat. Te lovește din plin, năpustind la rândul ei, alungând frica. Spulberând monștrii întunericului, prefăcându-i în fulgi arși. Atunci când lumina este învinsă, se transformă în praf de stele pentru a-l putea sluji în continuare pe împăratul ceresc, pe care îl ajută în fiecare noapte să câștige bătălia, când luna aduce culorile ei de negru și de gri care acoperă lumea. Se luptă pentru a îi păstra Soarelui tronul său de aur.

Oare ce este această lumină? Se spune că atunci când te-ai pierdut în

Întuneric trebuie să cauți lumina. Asta înseamnă că este un obiect? Atunci când te scoate la lumină înseamnă că este un loc? Dar când spui că cineva este lumina ta, înseamnă că este o persoană? Când auzi de lumina și de întuneric te gândești la două puteri ce se luptă zi și noapte, dându-și viața, sacrificând și păcătuind?

Lumina, un cuvânt atât de simplu, dar atât de dificil de înțeles. Atâtea sensuri și totuși niciunul nu poate cuprinde toată definiția. Șase litere ce călătoresc print timp și spațiu, întinzând-și ale ei raze, gonind precum cometele care cad în neant.

Două lumi – una neagră, cu gânduri rele ce caută să manipuleze, se ascunde prin colțuri și așteaptă momentul când întunericul se lasă pentru a ataca, cealaltă este bunătatea în carne și oase, care strălucește în culorile curcubeului.

Bezna te cuprinde din nou. Te lasă fără aer, cu inima crăpându-se un pic câte un pic. Privirea îți fuge dintr-o parte în alta, dar tot ce vezi este negru. Te consumă pe dinăuntru. Simți din nou că te prăbușești. Agață-te de lumină!

Olariu Maria Teodora, clasa a VII-a

Unele minuni nu pot fi găsite fără să te rătăcești mai întâi

După părerea mea, în viață, cele mai valoroase lucruri sunt amintirile. Amintirile și toate aventurile. Și e bine să nu le uiți. Este bine să ți le amintești. Să ai ce povesti mai departe.

Eu cred că în viață nu trebuie să ai lucruri de arătat sau de colecționat. Nu trebuie să colecționezi lucruri valoroase. Colecționează clipe valoroase, pe care să nu le uiți niciodată. Așa că prețuiește momentele plăcute. Prețuiește momentele liniștite. Clipele petrecute în natură, spre exemplu.

Din câte cred că știți majoritatea, noi, în România, ne pierdem pădurile destul de repede. Defrișarea distruge habitatele animalelor nevinovate sub întrebarea „La ce ne trebuie nouă păduri?” (sper că nimeni nu a pus întrebarea aceasta în mod serios)

În primul rând, răspunsul e evident, așa că nu vă voi ține teorie. Pădurile

noastre și locurile naturale, nu artificiale, sunt minunate. La munte, mai ales, pleci de acolo cu un gust amar gândindu-te că priveliștile acelea, în viitor, vor fi distruse. Pleci de acolo cu o părere de rău. Și nu e bine să ratezi o așa oportunitate la noi în țară. Și pot să vă spun, cu sinceritate, din locurile pe care le-am văzut la munte, că aș putea și acum să rămân fără cuvinte uitându-mă la pozele făcute chiar de vara aceasta. Pentru că nu ai cum să uiți așa o frumusețe de pădure.

Pot să vă mai spun și că am o preferință pentru munte, mai presus de orice alt mediu natural. Dar nu contează unde te afli, la munte, la mare, în oraș sau oriunde altundeva. Contează să trăiești clipa în sine. Nu este timp să te plictisești într-o lume plină de miracole. Trebuie doar să ai curaj să încerci.

Să îți creezi amintiri. Să nu crezi că viața e prea scurtă ca să faci ceva de neuitat. Chiar dacă crezi că nu ai avut nicio amintire uimitoare, amintește-ți de lucrurile mici. Și ele contează.

Așa cum te poți bucura de fiecare clipă dintr-un weekend, când pleci de acasă.

Așa cum am făcut eu, în tabăra de vară. Clipe fericite, triste, amuzante, de neuitat. Pentru mine cel mai mult a contat că am fost acolo. Că am luat parte la majoritatea întâmplărilor din acea săptămână. Erau clipe în care puteai să izbucnești în plâns și clipe în care nu puteai să-ți controlezi râsul. Așa îmi place mie să fie taberele. Un mix total de emoții. Și într-un final să pleci de acolo trist/tristă, că s-a terminat. Aș vrea ca toată lumea să aibă parte de așa săptămâni pe vară. Cu peisaje incredibile, chiar la noi în țară.

Așa că aș putea să încep să vă povestesc.

Eram într-o drumeție. Pot spune că a fost printre singurele la care am participat vreodată. De ceva timp plecaserăm de la pensiune. Eram încă pe bucata de drum care era posibil de străbătut cu mașina. Ultima bucată de

„DRUM”. În jur încă erau căsuțe mici și joase, din acelea de la țară. După încă un timp, soarele a fost acoperit de copaci. Acolo erai la intrarea în pădure. Venea partea grea. Atunci începea urcușul. În ziua aceea cerul era senin, fără nici un singur nor. Și de abia atunci puteai realiza ce pigment albastru avea. De o parte și de alta se aflau copaci și în stânga mea și a grupului era un mic pârâiaș. După noi se ținea un câine mare, care ne cunoștea din împrejurimi. Avea blana neagră și era foarte jucăuș. Din zona cu umbră, am urcat la stânga și ne-am continuat excursia. Am plecat pe drum foarte optimistă de aptitudinile mele dar, după vreo oră am început să obosesc din cauza urcușului.

Când am mai făcut pauze, mă puneam pe făcut poze. Totuși, până a doua zi, nici măcar n-am știut cum au ieșit. Dar acum în prezent, pozele au reușit să-mi țină amintirile în viață.

În timp ce îmi trăgeam sufletul, am observat o piatră care arăta destul de diferit, părea să aibă ceva unic. Așa mi s-a părut mie. Și acum o privesc și simt că are o anumită semnificație, chiar dacă e doar o piatră. Și celor care ar spune asta, le-aș explica că NU este doar o piatră. Este o piatră de pe MUNTE.

Așa. Între timp când mai oboseam și mai stăteam câteva secunde pe loc, vedeam tot felul de vietăți în jur. Nu animale. Ci insecte. Faptul că am explorat mediul natural al unor insecte m-a făcut să mă împrietenesc cu ele. Înainte, nu suportam să țin un păienjenel pe mână. Acum, chiar îmi place să mă uit îndelung la ei, și să le urmăresc fiecare mișcare. În natură am mai văzut și gândăcei foarte prietenoși. Până acum spuneam că eu urăsc creaturile acestea mici, și ele mă urăsc pe mine. Dar statul în natură chiar a ajutat.

După încă o oră am ajuns într-un loc cu mai puțini copaci, și cu o vedere spre un alt munte, pe partea opusă. Am mai stat o vreme prin iarba înaltă de culoarea aurie, și am privit în gol. După ce am intrat iar printre copaci, unde îți

era chiar și frig, am continuat urcarea. După încă 2 ore lungi, am ieșit din pădure, și am tras concluzia că mai bine rămâneam acolo. Doar din cauza soarelui arzător. Când analizam ultimii copaci care mai erau la marginea pădurii și pe partea opusă a marginii muntelui, am găsit o tufă de afine. Nu afine din acelea de pe piață crescute cu foarte multă apă. Afine crescute natural. Crescute de mama natură.

După ce m-am dus în mijlocul tufișului și am început să caut mai multe afine, printre frunzele copacilor și ale plantelor de lângă prăpastie, am avut o presimțire că am văzut ceva. Am încercat să-mi bag capul în golul întunecat, ca să-mi dau seama ce am văzut. Nu mai era acolo. Arăta ca o mică luminiță. Și pentru că am văzut-o, într-o fracțiune de secundă, ochii mei nu au putut să descrie ce era de fapt. M-am încăpățânat să aflu cu adevărat ce am văzut și, ferindu-mă de celelalte crengi, am înaintat, încet, încet printre copacii înalți. M-am uitat în sus și în jos și nu am văzut nici un lucru luminos.

Ba chiar era foarte întuneric, și rece. Am tot înaintat până când am mai găsit un tufiș de afine. Când, deodată un sunet ciudat mi-a atras atenția. Părea să fie un animal. Mai exact, un vultur. Când am încercat să evaderez din locul umbros, l-am văzut zburând pe deasupra următorului munte. Era un vultur dispărut. Unul care a dispărut de aproape 100 de ani. Această pasăre avea aripile chiar mai mari decât un om în toată firea. Ideea este că în ziua de azi, nu se mai găsește așa de ușor. Este așa de păcat că am pierdut așa o pasăre uimitoare.

Am învățat despre ea când făceam un proiect la școală. Era chiar Zăganul. Pasărea care nu mai străbătuse țărâmul țării noastre de aproximativ un secol. Am rămas cu gura căscată, uitându-mă la cum plutea lin, fără niciun efort, în aer. Am căzut pe gânduri, iar după ce mi-am tras sufletul, am început să urc pe

celălalt munte. A durat mai mult de un ceas, dar după am putut să privesc specia dispărută mult mai de aproape.

Și atunci mi-am dat seama. Am realizat că probabil acesta era singurul care ar mai fi venit până la noi în țară. Dar cât de PĂCAT a fost că toți s-au bătut pe speciile acestea pentru vânătoare. Sunt niște păsări care ne făceau țara mai bogată în specii rare. Dar noi ce am făcut? Le-am omorât pe toate. Și tot așa și în alte țări. Ori pentru vânătoare, ori pentru că își pierd habitatul. În timp ce mă gândeam la asta, realizez că eu încă nu știam pe unde să ajung înapoi la grupul meu. Cu siguranță au realizat că lipseam, chiar dacă eram ultima. Am încercat să mă uit pe unde am urcat, și am spus că e mult prea abrupt să mai cobor pe acolo. Am mai analizat locul din jur, pe un munte din mare depărtare se vedea crucea de pe vârful Moldoveanu. Am stat acolo încă vreo 20 de minute, și apoi, am văzut că zăganul a început să coboare pe lanțul muntos din josul muntelui pe care stăteam. M-am ridicat, și parcă, controlată de curiozitate și încăpățănare, m-am luat după el.

Însă, după câteva minute, am stabilit că nu e nevoie să mă mai îndepărtez de restul și mai mult decât eram deja. Am spus că îmi va trebui puțină stăpânire pe sine, și, fără să gândesc ce aveam de făcut, am încercat cu talent și îndemânare să cobor muntele pe care m-am suit și să alerg cât mă țineau picioarele, spre grup, iar ei să mă urmeze ca să vadă o specie dispărută. A trebuit să alerg cât de tare am putut, chiar dacă știam că energia nu avea să mă țină mult la urcare. După cum am zis, pe la primul sfert din urcuș am obosit. Apoi am mai încercat să-mi trag sufletul, să mai admir împrejurimile și alte lucruri frumoase.

Între timp, cât am mai tot luat pauze și am tot alergat, am reușit să îi ajung din urmă, pentru că era un singur drum pe care se puteau duce. Doar înainte. Le-am zis că m-am cam rătăcit și ceva mi-a atras atenția și mai tare. Un Zăgan adevărat. Păsările care au denumit și niște munți, cu mult timp în urmă (li se spuneau “ceahlăii” și “rarării”; Muntele Ceahlău și Muntele Rarău).

Așa că n-au putut rezista, și au venit după mine. Am considerat și faptul că poate zăganul deja a planat pe un alt munte, și a dispărut în depărtare, dar... de data asta am avut noroc. Era încă acolo, zburând în jurul munților apropiați.

Când ceilalți au întrebat despre specia de pasăre, am început să le povestesc ce știam despre el. După au urmat niște secunde în care toți am stat și l-am privit. Nimeni nu mai scotea un cuvânt. Apoi, s-a înălțat drept, spre cer, și s-a oprit dând din aripi ca să mențină altitudinea. Și, precum renumita pasăre Phoenix, a dispărut într-o explozie de lumină.

Așa a fost. Și peste zeci de ani, așa o să pierdem și o să ne luăm rămas bun de la alte specii de animale chiar mai cunoscute decât de obicei. În curând, le vom distruge toate habitatele.

Putem încerca să schimbăm asta. Dar cât de repede se poate, aveți grijă de următoarele posibile dispariții. Spuneți-le cât mai multor oameni despre animalele pe cale de dispariție. Faceți proiecte despre ele. Povestiți și împărtășiți.

Cu toate animalele pe care le-am putem proteja momentan, am fi o țară și o planetă mai bogată.

Mara Miloș, clasa a VI-a

O rază de lumină în întuneric

Deschizi ochii. Soarele cel puternic îți bate pe față. Incerci să adormi din nou, dar nu poți. Prea multă lumină, prea multe culori . Ai paisprezece ani și singurul lucru pe care ți-l dorești este acela de a dormi măcar trei ore, fără ca soarele să te trezească. Te strecoți în pat cu soarele la fereastră, iar maine te vei trezi tot cu el la fereastră.

Așa stăteau lucrurile în Țara Luminii, țara în care soarele nu dispărea vreodată de pe cer. În primul rând de ce ar dispărea, nu e de parcă are alte lucruri de făcut.

Te îndrepti spre școală, fratele tău geamăn urmărindu- te la fiecare pas. Fiecare locuitor are unul, copiându-te și urmându-te oriunde te-ai duce.

Aceste gânduri îi aparțin unei fete numite Helia care încerca să își traiască viața perfectă în țara perfectă, lucru imposibil. Pentru că Țara Luminii nu va fi vreodata o țară perfectă.

Helia ajunse la școală. Mii de fete si băieți cu părul auriu ca soarele se îndreptau spre cursuri. Prietenele sale o invitau să se alăture grupului, dar Helia nu pleca nicăieri până când nu îi aruncă o privire plină cu ură mărețului soare.

Yvane apăsă pe clapele pianului, cântând astfel ultimul acord al piesei. O mulțime de oameni se ridicară în picioare, începând să aplaude. Stânjenită, Yvaine făcu o plecăciune, apoi intră în culise, lăsând în urmă instrumentul negru și robust.

Două brațe puternice o cuprinseseră într-o îmbrățișare.

-Ai strălucit ca o stea acolo, șopti mama sa.

Yvane înghiți în sec, laude și flori de regina nopții umplându-i palmele. Asta nu era viața pe care voia să o ducă, dar totuși o ducea, Țara Întunericului fiind la fel de colorată precum clapele pianului.

Helia închise poarta școlii cu o bufnitură aproape surdă. Acea noua zi se termina, dar soarele era acolo unde îl lăsase, parcă așteptând-o. Helia îl ignoră încercând să găsească în Dendra, sora sa cea geamănă și întunecată, persoana de care ea avea nevoie.

-Azi la școală a fost perfect, am împărțit mâncarea cu colegele și am împletit șnururi albe de lână.

Soarele începu să împrăstie cu lumină și căldură, dar Helia se prefăcu că nu observă și continuă:

-Iar la Arte am pictat cu culori viu colorate un peisaj splendid, cu nori albi și pufosi și....

Helia se întoarse și privi cum soarele își arăta toată puterea și măreția, împrăștiind lumină pe fața ei. Cuprinsă de furie Helia strânse tare bretelele

ghiozdanului și o luă la fugă, cu ochii închisi, țipând:

-Chiar nu ai putea să dispari pur și simplu din fața mea?

Helia deschise ochii. Era într-o pădure întunecată și deasă cu frunze roșiatice pe pământul sidefiu. Se uita la picioarele sale. Dendra nu mai era acolo. O apucă panica. Dendra mereu era acolo. Nu a existat vreun moment în viața sa în care să nu fie lângă ea.

Înainta cu tălpile înecate în frunzele moarte. Nu știa pe unde o luase, dar nici nu îi păsa, soarele observându-se foarte greu printre copaci. Îți dai seama că ești singur abia când auzi liniștea, dar Helia nu o auzise vreodată. Mereu trebuia să fie cineva acolo în umbră, ca să o privească, sa îi vadă fiecare mișcare. Acum era liberă.

-Dar nu pentru mult timp ,Își spuse ea.

Ce frumoasă este luna, luminând ușor pe cer. Artiștii și poeții scriu despre ea, despre frumoasa lună. Dar s-a gândit cineva vreodată că este nefericită acolo sus?

Yvane făcea coroane din miile de Regina Noptii pe care le-a găsit pe drum. Regina Noptii era un simbol al Țării Întunericului și al lunii. Se gândea dacă ar avea un simbol, care ar fi acela.

-Probabil un pian,își spuse ea oftând. Cel puțin asta crede mama...

Voia ceva, dar nu știa ce. Voia să fugă și să zboare până la Lună, să scape de lumea din jur,iar apoi va fi liber.

-Dar nu pentru mult timp.

O voce nefamiliară se auzi din pădure. Yvane lăsă podoaba pe iarbă și intră în codrul cel întunecat.

Inima Heliei îngheță. Se auzeau pași venind din depărtare. Făcu câțiva pași în spate, căzând în mormanul de frunze. Închise ochii. Dacă era un urs, trebuia să se prefacă moartă. Pașii se apropiară de ea tot mai mult. Iși ținu răsuflarea, era lângă ea, știa asta. Două brațe subțirele o apucară de spate, ajutând-o astfel să se ridice. Helia deschise ochii. Nu era nici un urs. Era o fată, cam de vârsta ei, cu un păr negru precum cerneala. Fetele se priviră în tăcere, doar vântul tulburând liniștea.

Necunoscuta o măsură din priviri, iar apoi îi dădu drumul plecând.

-Stai, am uitat să îți spun mulțumesc! Strigă Helia ajungând-o din urmă.

-Frumos din partea unei fete luminoase să spună mulțumesc, bombăni străina continuându-și drumul.

- Uite ce este, m-am pierdut. Am intrat în această pădure ca un orb, iar acum nu mai știu drumul de întoarcere. Spuse Helia.

Fata cu părul negru ca pana corbului se opri. Tu trebuie să mă urmezi.

Când Helia intră în Țara Întunericului, nu știa ce simte. Teamă sau bucurie. Dezgust sau încântare. Totuși, atunci când văzu că soarele nu este pe cer, fiind înlocuită de un soare argintiu, se bucură. Fata despre care a aflat că se numește Yvane a condus-o prin tot orașul, oprindu-se din când în când ca să îi mai prezinte câte ceva. Helia nu mai putea de încântare.

Totuși când Yvane a bătut la ușa unei case foarte elegante, i-a pierit tot entuziasmul. Un tânăr servitor le deschise ușa, un miros parfumat venind din interior.

Atunci când intri nu uita să îngenunchezi și să vorbești doar atunci când ești întrebată, ok?

Helia încuvință, intrând într-o superbă încăpere cu un mozaic splendid care înfățișa o lună pe partea dreaptă, iar pe partea stângă, o fereastră din sticlă fină de pe care se putea observa tot luna. În față, o femeie cu păr alb ședea la un birou sculptor, citind dintr-o carte.

Yvaine se așeză în genunchi înclinându-și solemn capul, Helia urmându-i exemplul. După ceva timp, femeia își aținti privirea asupra celor două fete complet diferite.

-De ce ai venit până aici, Yvane?

Fata se ridică în picioare, mâinile rămându-i împreunate.

-Dragă doamnă, am venit până aici deoarece se întâmplă din nou fenomenul, pădurea și-a deschis portalul din nou.

Femeia dădu încetișor din cap, uitându-se pe fereastră la marea lună.

-Așadar, fata vine de departe. Șopti femeia cu dispreț.

-De fapt doar am traversat pădurea în doar trei pași și sunt sigură că aș putea să mă întorc la fel de repede ca la venire, mulțumesc.

Femeia cu părul alb ca luna se întoarce de la fereastră cu o privire plină de mânie.

-Tu chiar ai căzut de pe lună? Auzi la ea, să traversezi pădurea în trei pași. Dacă vrei, te poți întoarce în pădure și să vezi tu câți ani vei pierde căutându-ți regatul.

Helia nu mai înțelegea nimic. Acum câteva ore era într-o lume aurie, umplută cu razele soarelui, iar acum stătea într-o încăpere luminată de un bec, într-o lume întunecată.

-Deci nu pricepi, așa că am să îți explic pe scurt. Atunci când gândurile unui luminos se combină cu gândurile unui întunecat se deschide un portal, dar doar pentru câteva secunde. Deoarece tu ești o luminoasă trebuie să îți găsești

sora.

Helia dadu încetișor din cap, încercând să găsească vreo idee, iar ideea a venit.

-Pai asta este destul de simplu. Eu am o soră geamănă și este întunecată, adică pur și simplu este neagră și rece și nu am mai vazut-o de când am intrat în pădure, poate ea este tot acolo unde am lăsat-o, asteptându-mă.

Femeia își înalță capul, lăsând parfumul dulce al lumânărilor aprinse să îi mângâie gâtul.

-Daca sunt adevărate toate spusele tale, atunci îți urez mult noroc în găsirea ei, iar Yvaine te rog asigură-te că Helia ajunge la ea acasă.

-Așa am să fac, doamnă.

Primul gând care i-a trecut Heliei prin minte atunci când a părăsit palatul, a fost că a orbit. Mai devreme era înconjurată de lumină, iar acum era beznă. „Nu aș putea trăi într-un astfel de loc”, se gândi ea, dar nici în țara ei natală nu ar putea. Era sătulă de această lume și nu mai suporta.

Când ajunseră în pădure, o briză rece se lăsase asupra ei, nori grei de furtună acoperind luna. Era beznă, iar Dendra nu o putea saluta pe întuneric. Fulgere argintii au început să danseze pe cerul înstelat, Helia tresărind de fiecare dată. Trebuia să plece cât mai curând din acel loc, iar apoi ce se va întâmpla? Va ajunge din nou în lumea aceea mândră și sclipitoare, unde totul era perfect și strălucitor. Nu. Asta nu era viața pe care și-o dorea. Nu voia să se trezească în fiecare dimineață știind că își trăiește viața perfectă.

Helia căzu în genunchi, lacrimi fierbinți ca razele soarelui căzând pe pământ. Yvaine își întoarse chipul spre ea. O fată cu genunchii în țărână, cu chipul acoperit de două mâini blânde care o ascundeau de lume. Soarele, un simbol al

puterii, mândriei și perfecțiunii, ascuns de nori.

Yvaine se așeză ușor lângă ea, luându-i ușor palmele de pe ochi, dar ei tot închiși au rămas.

-Știi cum este să ai o viață perfectă? Spuse Helia. Probabil că nu știi și probabil că nu vei afla niciodată. Este atunci când toți așteaptă de la tine ceva, iar tu ai responsabilitatea de a le da acel ceva. Altfel ești o ciudată, o străină. Oriunde m-aș duce, soarele trebuie să fie deasupra capului meu. El știe tot ce fac, tot ce simt. Sunt sub supraveghere constantă și nu pot comenta nimic. Când lumea te controlează, știi că nu ai cum să greșești, că nu ai cum să spui nimic greșit, iar astfel pici în capcană.

Yvaine oftă auzind acele cuvinte.

-Sunt o întunecată, adică așa ar trebui să fiu. Am paisprezece ani și tot ce îmi doresc în această viață este să fiu liberă. Traiesc în lumea perfectă, dar nu perfectă pentru mine, ci pentru alții. Vreau să fiu fiica perfectă, dar nu o să reușesc vreodată pentru că vreau să zbor mai devreme din cuib. Vreau să zbor până sus la lună și să fac ceea ce îmi place. Nu mai vreau să fiu o minciună.

Helia își deschise ochii, privind-o pe Yvaine în tăcere. Luna, un simbol al umbrei soarelui, al frumuseții, al secretelor, acoperită de nori. Helia strânse ușor mâna lui Yvaine.

-Suntem la fel, șopti ea, cuprinzând-o într-o îmbrățișare.

Două fete atât de diferite ca soarele și luna, găsindu-se una pe cealaltă în două lumi diferite.

Deodată, pământul se cutremură. Luna luminează atât de puternic, încât fetele își închiseră ochii. Ușor, ușor, pădurea începu să dispară, copac după copac, frunză după frunză.

Fetele își deschiseră ochii. În fața lor marelui soare își împrăștiă razele sale pe iarba proaspătă, în spatele lor luna cea frumoasă și misterioasă sclipind ușor. Cele două lumi se uniră, soarele și luna privind-se ca pe niște vechi prieteni.

Uneori, sentimentele sunt prea puternice, iar cea ce simți poate doborî și cele mai grele obstacole, așa cum a fost și în cazul fetelor. Sentimentele lor au fost din adâncul inimii , iar astfel zidul care separa cele două lumi a fost dărâmat.

Yvaine îi strânse mai tare mâna Heliei, iar cu lacrimi în ochi spuse:

-O luminoasă și o întunecată.

Helia îi zâmbi, iar cu un zâmbet cald pe față șopti:

-Prietene.

Mătășel Smaranda, clasa a VII-a

Comoara apei

Ana plutește în marea largă și încălzită de razele soarelui. Vântul se joacă prin părul ei, iar valurile o scufundă la fundul mării din când în când.

La țărm, Dina și Doru strigă către Ana să se întoarcă, însă ea nu le dă ascultare și înoată mai departe spre orizont.

Peste ceva timp, valurile s-au mărit, iar Ana s-a adăpostit într-o barcă lăsată de izbeliște ce poposea liniștită pe mare. Însă, dintr-o dată, podeaua bărcii s-a crăpat și apa s-a infiltrat prin crăpăturile răsfirate.

Atunci, Ana a sărit în apă și s-a dus să exploreze împrejurimile bărcii.

Undeva, lângă barcă, a găsit, înfiptă în nisip, o sticlă cu o foaie de hârtie în ea. A deschis cu greu dopul sticlei, iar Ana a văzut titlul foi. Pe aceasta scria îngroșat "Jurnal de bord, de Jean Louie".

Anei îi plăcea întotdeauna să citească și să redacteze compoziții unice și frumoase, lăsându-și imaginația să zboare până în pânzele albe. Totodată, combina istoria cu literatura, ceea ce ducea la caracterizări, compoziții și poezii uimitoare și fermecătoare.

Profesorii o premiau și o admirau de fiecare dată pentru rezultatele mari pe care le obținea. Când scria, simțea cerneala punându-se în jurul ei și trăia momentele ca și cum ar fi fost ea personajul.

Revenind la întâmplarea noastră, Ana a închis bine sticla ca nu cumva să intre apa în ea. Pe urmă, a pornit spre țărm în craul, gândindu-se la familia ei.

Pe când înota, la țărm, Dina și Doru și-au anunțat părinții despre dispariția Anei. Speriați, aceștia au transmis întâmplarea salvamarului.

Salvamarul și-a pus vesta și a mers în pas grăbit spre barca de salvare.

Însă, când a pornit autospeciala, Ana a ajuns și s-a aruncat extenuată pe țărmul pietros.

Când au văzut-o, s-au calmat, iar copiii au fugit fericiți spre Ana. Salvamarul s-a retras spre turn și el fericit că totul s-a terminat cu bine. Fata a împins ușor sticla în buzunarul ud și a plecat mai departe cu tatăl ei. Fetița le-a povestit întâmplările copiilor, iar aceștia au rămas surprinși.

În tot acest timp, priveau toți cum soarele se pierde în adâncurile mării și se mai bucură încă o dată.

David Constantin clasa a VII-a

Misterul clasei a VII-a

Totul a început în pauza de masă de vineri. O simplă pauză de la școală, nu? Păi nimic nu e ceea ce pare...

Miruna, cea care se gândi să ne vadă destinul, ia cei 6 magneți de pe tablă și îi pune pe masă. Acolo se află cele 4 fete: Smarandra, Maria, Irina și desigur eu, Sophia. Începe cu Smaranda, spunându-i cu vocea-i misterioasă:

- Alege doi magneți și nu te uita la ei. Ține minte ordinea în care i-ai ales.

După spusele ei, Smaranda alege. Miruna îi întoarce pe față și zâmbește.

-Ha, frumos Sma, văd că destinul tău spune că vei fi fericită și că îți vei găsi un prieten care te va ajuta să treci peste o problemă foarte mare.

Smaranda râde și se ridică de la masă, iese din clasă mulțumindu-i, iar Miruna continuă cu mine. Drăguț, și-a dat seama că eram nerăbdătoare să îmi vadă destinul.

-Sophi, alege. spune ea cu un surâs.

Aleg și mă uit la ele odată cu Miruna.

-Oh, vād ceva foarte interesant, ai un destin cu multă bucurie și victorie, dar totuși ceva se va întâmpla, atunci când îți vei crea eu dușman... îmi spune Miruna mai încet cu o voce mai ciudată.

Îi zâmbesc și mă dau mai în spate pentru a o lăsa să continue cu Irina, care se pare că are același prim magnet ca Smaranda, iar al doilea ca al meu dar cu 3 linii în loc de două. Miruna îi spune că aceasta o să aibă o ceartă cu cele mai bune două prietene ale ei, Smaranda și Alexandra.

Acestea fiind spuse, Miruna se întinde spre partea de masă a Mariei și o pune să aleagă. Când aceasta alege, Miruna se încruntă.

-E ceva rău cu destinul meu? întreabă Maria cu un zâmbet.

Miruna își ridică fața spre mine și imi arată magnetii.

-Același destin, ca tine. imi comunică ea cu un zâmbet straniu, destinul tău, Maria, va avea legătură cu cel al Sophiei.

Cum eu zâmbesc, toate patru ne ridicăm de la masă și punând magnetii la loc pe tablă, Miruna iese afară, urmată de noi trei.

Trece o săptămână și stând acasă, Miruna îmi scrie: "Sophi, ce carte citești acum?", îmi iau cartea de pe fotoliu și îi trimit o poză, Sherlock Holmes. Îmi scrie înapoi „Maria parcă citea același lucru la școală. Vezi? Destinul!". Îi răspund cu "Haha" și încep să mă simt un pic straniu.

Peste câteva zile la școală, în pauză, o vād pe Maria trecând pe lângă banca Mirunei. Îi dă din greșeală pe jos penarul și se apleacă să îi strângă lucrurile, în timp ce eu o urmăresc în liniște. Se ridică iar eu ies din clasă. Mă gândesc dacă Miruna avea dreptate cu destinele, dar sunt întreruptă când intru

iar în clasă și aceasta mă întreabă:

-Sophi, mi-ai luat tu cheia de la dulap? Nu o găsesc...

-Nu, dar vrei să te ajut? o întreb repede.

-Da, te rog.

-Vă ajut și eu, spune Eliza, care lipsise în celelalte zile și nu știuse de destine până când nu i-am spus eu.

Căutam cheia și pe jos, și în bănci, și la vestiar, dar nicicum nu dăam de ea. La un moment dat mă gândesc să mă uit în penarul meu și găsesc acolo cheia Mirunei. Mă ridic în picioare și mă uit la fete.

-Cheia ta e la mine, iar! le arăt cheia și mă uit speriată la Miruna, e a treia oară când se întâmplă asta! Jur că nu eu am luat-o! E doar a mea în penar, mereu o țin aici! îi spun Mirunei cât timp Eliza se află mai departe la banca ei confuză.

Așa e, a treia oară. Cheia Mirunei apăruse brusc la mine în penar a treia oară, iar eu nu i-o luasem.

-Te cred, îmi spune Miruna cu o față sinceră. Dar cum? nu am văzut pe nimeni la penarul meu!

-Hei, hei, Maria! Maria ți-a dat jos penarul din greșală! Înainte să ies eu din clasă. îi spun Mirunei în timp ce ea devine suspicioasă.

-Maria? Crezi că ea mi-a luat cheia?

-Nu știu ce să zic, sincer e foarte drăguță... nu cred că ar face-o.

Mai stăm un pic, iar apoi mergem la sport, coborând scările o văd pe Eliza care se apropie de mine.

-Sophia, nu știu dar dacă destinul tău și al Mariei chiar sunt reale? îmi spune Eliza cu o față amuzată.

-Stai! Chiar că ai dreptate! spun eu și mă duc lângă Miruna, spunându-i și ei ce mi-a zis Eliza.

-Trebuie totuși să mai apară a treia dovadă, atunci va fi clar că ceva e în neregulă! îi comunic.

Ea dă din cap și mă uit la Maria încruntată.

Când ajungem jos la sport, profesoara vine spre mine supărată și îmi spune că mi-ar fi pus absență dacă nu veneam acum. Pare că doamna de sport nu mă mai e la fel de drăguță ca înainte. În timpul orei Miruna mă tot cheamă să îmi spună ce crede despre misterul cu cheia și despre cum Maria probabil a vrut să mă saboteze. Profesoara pare că devine din ce în ce mai supărată pe mine când mă tot abat de la exerciții.

Am început să imi întreb toți colegii li să îi interzoghez, dar în afară de fetele de la văzutul destinlor și de Eliza, nu mai erau suspecti. Maria tot timpul interogării părea că ascunde ceva. Smaranda tot avea un zâmbet ciudat pe față. Irina povestea foarte repede și transpira. Miruna doar spunea ce a văzut și ce crede că s-a întâmplat, iar Eliza părea că nu prea știe nimic legat de asta. Mi-am făcut până și o listă de suspecti: 1.Maria 2.Smaranda 3.Irina 4.Miruna 5.Eliza

Ce se întâmplă? Asta am întrebat și eu atunci când a treia dovadă a fost aflată.

După masă, când intru în clasă, le văd pe Alexandra, Smaranda și Irina certându-se din cauza unui zvon că Smaranda ar fi copiat de la Irina și că Alexandra ar fi ajutat-o. Văd cum Miruna se apropie de Smaranda și îi ia apărarea.

-Irina, serios, de ce ai crede asta? Sma e deșteaptă! De ce ar copia de la tine? spune Miruna pe un ton salvator.

-Am auzit clar de la Maria că a auzit niște fete în baie spunând că cineva din clasa noastră ar fi văzut-o pe Smaranda când copia de la mine și cum Alexandra îi ținea de șase! răspunde Irina.

M-a pus pe gânduri rău ceea ce se întâmpla, dar am continuat ca și cum aș fi fost un detectiv real.

Mă îndrept spre ele dar mă opresc spre drum când o văd pe Elena alergând spre noi și stringând:

-Telefoanele noastre nu mai sunt la recepție!

Țoți se adună în jurul Elizei și o privesc șocați.

-Ce??

-De unde știi?

-Cum adică?!

-Mă duceam să îmi sun mama și când am deschis cutia cu telefoane nu mai erau acolo! Iar doamna de la recepție a spus că a dat o fugă până sus pentru că cineva a chemat-o urgent și nu a mai păzit telefoanele!

Și iar, ce se întâmplă? Privesc fetele care nu se mai certau dar tot se priveau urât și pe toți ceilalți colegi care aleargă jos pe scări, unii la profesori și unii la diriginta noastră. Mă duc la Miruna.

-Hei, Maria i-a spus Irinei de copiat? o întreb și se uită la mine cu o privire prietenoasă.

-Nu știu ce să zic, Sophi. Dar nu-ți face griji, am încredere că vom rezolva curând. spune și iese din clasă părând tristă.

Rămân singură în clasă, sau...cu Maria?

-Hei? Ești OK? întreb eu cu o privire suspicioasă.

-De ce n-aș fi? mă întreabă înapoi confuză.

-Pâi am auzit că tu i-ai spus Irinei despre copiat...și m-am gândit că poate ai auzit greșit?

-A...asta am auzit, OK?

-Bine, scuze.

Dau să ies din clasă, dar brusc cineva deschde ușa și dă buzna peste mine, Eliza.

-Sophia, trebuie să verificăm toate dulapurile colegilor.

-Crezi că eu aș face asta?

-Nu! Doar ne asigurăm. Mulți colegi sunt foarte supărați.

Îmi iau din penar cheia și observ ceva straniu, dar Eliza mă ia repede în vestiar unde sunt profesorii, doamna dirigintă și colegii.

Ajunsă la dulap, îmi deschid dulapul și...telefoanele sunt adunate la un loc în dulapul meu, într-o pungă.

Ce?

Mă ridic și mă holbez la telefoane și la persoanele supărate din jurul meu, mai ales colegii. Doamna directoare mă roagă să merg cu dumneaei în birou și neavând de ales, mă duc.

-Vă rog credeți-mă, nu aș face asta niciodată! îi spun pe un ton mai mult sincer decât speriat.

-Și atunci cine sugerezi că a făcut-o, Sophia? Cine ar fi vrut să te saboteze pe tine și de ce? îmi spune doamna directoare înapoi.

-Din același motiv...pentru care, nu doar pe mine a încercat să mă saboteze! îmi ridic privirea cu un zâmbet cunoscător. Dacă mă lăsați să-mi aduc aici colegii, aș fi foarte recunoscătoare.

Colegii intră în birou iar eu mă ridic în picioare.

-Astăzi, a fost comis un furt. Iar hoțul a fost printre noi de la bun început și ar fi trebuit să îmi dau seama. Mă uit pe rând la fiecare dintre ei. Când i-am întrebat pe toți, singura care mi-a atras cel mai mult atenția a fost Maria. Ceilalți ori nu știau nimic, ori nu mă ajutau la nimic, ori doar erau speriați. Așa că haideți să zicem că am fost eu, nu? Așa credeți, că eu am furat telefoanele și tot așa. Dar nu, nu eu am fost. Știți cine este hoțul?... **Maria...NU** este hoțul. Cu toții știm despre cheia Mirunei care a fost pusă de cineva în penarul meu de trei ori, cu toții știm de zvonul de astăzi cu copiatul Smarandei și al Alexandrei, dar nu cu toții știm de destinele unor anumiți colegi din clasă, citite chiar de adevăratul nostru șmecher hoț

...Miruna.

Colegii fac ochii mari și se uită la Miruna.

-Eu? De ce eu? Eu ți-am luat apărarea! ripostează Miruna.

-Exact, tu mi-ai luat apărarea de la bun început ca să pari inocentă. Tu ai început totul, vinerea trecută tu ne-ai văzut destinele mie, Smarandei, Irinei și Mariei. Destinul Smarandei, are multă bucurie și un prieten bun care o va ajuta să treacă peste o problemă mare. I-ai luat apărarea Smarandei pentru a fi tu prietenul bun când a fost acuzată de copiat, pentru a îndeplini și destinul ei și pe cel al Irinei, în care urma să se certe cu ea și cu Alexandra. Atunci când mi-ai văzut mie destinul ai știut că asta era șansa ta de răzbunare pentru cele două dăți cu cheia în care, mi-am dat seama, un coleg a vrut să facă o glumă proastă. Dar a fost mai bine atunci când Maria a avut fix același destin ca al meu, așa că ai profitat. Tu i-ai spus Mariei că dacă nu face cum îi spui tu, o vei face să plece din școală într-un fel sau altul, iar ea fiind nouă s-a speriat și a acceptat, se vedea pe fața ei tristețea. Tu ai pus-o de la început să aducă la școală

Sherlock Holmes, după ce eu ți-am spus că urmează să o citesc. Tu ai pus-o să îți dea jos penarul intenționat atunci când eu mă uitam la ea, iar atunci când am ieșit din clasă ți-ai pus singură cheia în penarul meu. Pentru a mă face să cred că cineva iar îmi joacă o festă și că Maria este dușmanul din destinul meu, când tu erai de fapt deșmanul din ambele destine, dușmanul comun. Scot din buzunar magnetul cu dușmanul și îl pun pe birou. Tu m-ai ținut toată ora de sport pentru a vorbi cu mine, doar pentru a o face pe profesoara de sport să se supere și să își creeze o impresie proastă despre mine. Tu ai stârnit cearta între cele 3 fete, creând faza cu copiatul și punând-o iar pe Maria pe primul loc pe lista suspjecțiilor pentru mine, iar pe mine pe lista suspjecțiilor pentru colegi. Tu i-ai spus Mariei să îi zică Irinei despre copiat, iar aceasta și-a urmat datoria. Iar în final, tu, Miruna, ai furat telefoanele spunându-i doamnei de la recepție o urgență falsă pentru care ea a trebuit să lase telefoanele nesupravegheate. Știind că în acea cameră nu sunt camere de luat vederi, ai luat telefoanele într-o pungă și mi-ai luat cheia din penar când noi toți eram la masă. Pentru că eu îți spuseseam doar ție când ți-am găsit cheia la mine, că eu o țin pe a mea în penar **mereu**. Așa că te-ai dus cu telefoanele la mine la dulap și le-ai ascuns acolo pe toate. Știi, ar fi putut fi un plan destul de bun, până când mi-ai pus cheia la loc în penar. Știi cum mi-am dat seama? Cheia mea era deasupra creioanelor... **Eu mereu imi țin cheia la fundul penarului.**

Toți colegii și profesorii încremenesc și se uită la mine cu ochii mari.

-Miruna, ești prietena mea, așa că îmi dau seama că doar ai vrut să-mi faci o glumă. Dar cred că îi datorezi Mariei niște scuze și zic să nu mai încerci asta. Îi zâmbesc Mirunei și ies din birou.

Acesta a fost misterul clasei a VII- a. După ce Miruna și-a cerut scuze de la colegi și de la mine și Maria, totul a revenit la normal. Chiar a avut un plan destul de bun, nu? Dar nimic nu e ceea ce pare...Așa că de acum clasa a VII-a nu va mai fi vreodată jefuită, dar dacă se mai întâmplă, mă au pe mine ca detectiv.

Sfârșit

Sophia Apostol, clasa a VII-a

Eu sunt pisica Marei

Eu sunt pisica Marei și pot să vă spun că ea este bună cu noi. Ne scoate afară, se joacă cu noi, are grijă de noi și uneori face și niște lucruri care mă deranjează. Dar toți facem din când în când.

Mara m-a cunoscut acum trei ani. Atunci când am venit pe lume. Totul a început în data de 22.03.2020 când m-a găsit într-o cutie, într-un loc întunecat. Habar n-aveam ce se întâmplase. Apoi cu timpul, am cunoscut-o pe Mara și am realizat că este o persoană de treabă.

Când am mai crescut, am ieșit și afară și m-am mutat în casă. Acolo, fiind printre primele vizite, mi s-a părut că era cel mai interesant loc pe care l-am văzut. Mi-a plăcut mult să explorez toate cotloanele și toate camerele, dar încă sunt foarte curioasă de o cameră pe care nu m-a lăsat să o văd. Oare ce este acolo? Când tot încercam să trec de Mara sau să scap din strânsoarea ei, voiam să fug pe scări ca să văd ce este acolo când o auzeam pe Mara spunând:

„Nuuu, nu ai voie să te duci în pod, nu ai ce să cauți acolo!”. Cuvântul „pod” suna destul de ciudat. Nici măcar nu știu ce înseamnă. Afară, e cel mai distractiv loc de pe planetă pentru mine și frații mei. În colțul gardului se află un copac imens. De trei ani de când mă aflu aici, nu știu cum să mă cațăr în el. În schimb, când eram mai mică, îmi plăcea să escaladez vișinul de pe partea cealaltă. Și când Mara afla că eu eram în copac, cobora imediat să îmi spună să mă dau jos. Asta chiar mă enerva. Și mai și stătea sub mine ca în cazul în care pic, să mă prindă. Ei, dar chiar nu ai încredere în mine?

Odată când mama mea a alergat spre mine cu multă viteză, eu m-am speriat și cumva am alergat așa de tare că am ajuns la vreun metru jumătate pe copacul cel mare.

În alte zile îmi place să stau pe mașina care stă în curte. E așa de comod să dorm acolo.

Când Mara se întoarce de la școală, îmi place să o întâmpin când deschide poartă, ba chiar miaun la ea.

Aaaa, și era să uit cel mai bun lucru de făcut afară. Îmi place să mă trântesc pe jos în praf, și să mă frec de pământ. Și după, o aud pe Mara comentând cât de murdară sunt. Dar continui să fac asta oricum.

În casă, îmi place să dorm pe scaune de birou. Să stau acolo cu orele. Iar din camera Marei există o ușă care te duce la ceva exterior... Oare cum îl numeau ei.... Așaaa, „balcon”. Aceasta era denumirea. Îmi place să stau la înălțime.

Când stai afară și ești o pisică, mai este un lucru care trebuie să îți placă. Vânătoarea. Eu încă îi spun așa, chiar dacă nu o iubesc la fel de mult ca celelalte pisici. Când ele prind câte o pasăre, vin și eu, normal. Dar cea mai rea cu prada este una dintre surorile mele. Este așa de agitată, încât este fascinată

de ideea prinderii unei păsări mici.

Uneori, când Mara mă vede afară, iese din casă și vine spre mine, știu că vrea să mă ia în brațe. În unele cazuri, mă prind de ce vrea să facă și fug cât pot eu de repede.

Dacă vorbim de mâncare, mâncarea este preferata mea. De fapt, îmi place să am oportunitatea de a prinde ultima parte dintr-o porție de mâncare. Și îmi place să schimb felul de mâncare cu altcineva, chiar dacă Mara îmi tot explică că este aceeași mâncare.

Mai este un lucru care mă atrage. Este interesant să explorezi strada. Am încercat să ascund faptul că ies din curte, pentru că Mara ar fi supărată pe mine. Foarte supărată pe mine. Într-o seară, când se întorcea de la un concert, m-a prins cu mâța în sac (nu pot să cred că am folosit această expresie, cum să fur o mătă?). M-a văzut în depărtare pe stradă, când a coborât din mașină. Atunci, am dispărut printr-o curte și până a descuiat poarta (am avut o strategie bună), am fugit prin toate curțile posibile, așa că atunci când Mara a intrat în curte, eu eram acolo. Nu cred că am mai fugit în viața mea așa de tare.

Însă, pe stradă, Mara are dreptate, mașinile mă cam sperie, sinceră să fiu.

Pot spune că sunt și un specimen foarte rar. Am părul foarte des și sunt foarte pufoasă. Toată lumea îmi admiră blănița. Și mie îmi place să am multă blană, doar că vara aș fi vrut să fiu cu totul altă rasă, chiar dacă se spune că pisicile își pot regla temperatura corporală, mie încă îmi este foarte clad.

Cât despre bucătărie, nu știu ce să spun. Îmi place să aud zgomotul castroanelor, pentru că asta înseamnă că este ora de masă. Și eu știu și mai bine decât Mara când este ora de masă. Vorbesc serios, am noțiunea timpului foarte dezvoltată și sunt matinală. Îmi place să o văd pe Mara deschizând frigiderul și

atunci sper că e ceva și pentru mine.

Îmi place să pot să mișun prin casă și să fac ceva. Uneori, Mara încearcă să mă ademenească. Și asta nu îmi place. Dar în rest, îmi place să fiu pisică. Îmi place să dorm lângă Mara, iar ea se enervează când o trezesc din somn. Îmi place să cer mâncare.

Este plăcut să nu ai nimic de făcut de pe-o zi pe alta. Să faci ce vrei. E frumos să fii pisică.

Mara Miloș, clasa a VI-a

Povestea unui stilou ce așternea povești pe hârtie

Dragi cititori, astăzi este ziua voastră norocoasă! De ce? Pentru că veți auzi povestea unui stilou! O, dar nu unul oarecare, ci unul care a călătorit pe Titanic și a scris povești care mai de care gata să încânte inimile tuturor cititoriiilor, de la mici, la mari. Așa că voi începe.

Totul a început când am fost făurit de unul dintre cei mai mari meșteri din Londra. Ce s-a întâmplat după aceea? Am fost cumpărat de o persoană care mi-a fost foarte dragă, Rosie. Am călătorit toată Europa împreună, dar apoi când Rosie pur și simplu a dispărut am fost dat cadou fiicei ei, Mary. Și Mary a avut foarte mare grijă de mine, dar când Anne, fiica lui Mary s-a născut, am fost iar dăruit. Dar nu m-a deranjat, deoarece Anne avea o înclinație aparte în literatură. Scria niște capodopere mai ceva ca ale lui Shakespeare, însă când fiica lui Anne, Emily s-a născut ...Ei, cam acolo s-a rupt firul. Vedeți voi, eu am asistat la copilăria tuturor celor trei moștenitoare ale mele, inclusiv la cea a

a lui Emily, iar ea era un copil destul de...cum să spun...complicat. Nu o prea avea ea cu literatura. Ei îi plăcea mai mult sportul. Aproape în fiecare weekend mergea cu Dave, tatăl ei la meciuri de fotbal, partide de hockey ori doar alergau prin parc.

Nu spun că nu e bine să faci mișcare, dar din moment ce își petrecuse toată viața înconjurată de cărțile care i le citea Anne în fiecare seară, cred că ar fi trebuit să dezvolte măcar puțin mai multă atenție la literatură.

Sau măcar puțin mai multă atenție în general, pentru că, o data, când Emily își făcea tema, m-a scăpat cu penița direct pe podea.

De când am fost cumpărat de Rosie, nu am mai fost niciodată scăpat pe jos. Dar am avut noroc că Anne m-a dus imediat la reparat și mi-a schimbat penița. Am iertat-o pe Emily. De data asta.

Dar nu de aceea v-am pus să citiți până aici. Ci, pentru a vă povesti, cum am ajuns să stau pe bară, după atâți ani de scris continuu.

Și iată, Emily trecuse în sfârșit clasa a VI-a. Era la o școală destul de aproape de casa lor, așa ca putea să meargă singură, iar Emily adora asta. Anne lucra drept consilier școlar la o școală mult mai departe de casa lor. A vrut să o mute cu ea, dar Emily a refuzat. Dave însă lucra ca antrenor la un liceu. Așa se cunoscuseră.

Școala începuse deja de o lună. Era 11 octombrie, ziua lui Emily, așa că părinții organizaseră o petrecere restrânsă la ei acasă, unde invitaseră niște prieteni de familie și pe mătușa lui Emily, sora lui Dave, Jeniffer, care locuia în Barcelona. A primit o grămadă de cadouri, printre care, nici nu-mi vine să spun, dar o voi face oricum, un stilou! Adică, pe bune! Îți bați joc de mine!

Care este rostul meu atunci?

Nu o să mint, chiar am fost invidios puțin. Era colorat și avea fețe de cățeluș adorabile pe el. Și eu aș vrea să scriu cu un asemenea stilou. Dar a vizitat el Turnul Eiffel? Apoi nu o să ghiciți ce și-a permis Emily să facă! M-a pus într-o cutie plină de pixuri lipicoase și stilouri vechi, sparte și îndoite.

M-am simțit jignit. De obicei mă lăsa pe jos, aruncat, dar să mă închidă într-o cutie!? Asta chiar a fost prea mult... În secunda aceea, mi-am dorit să scape acel stilou nou-nouț, mai rău decât mă scăpase pe mine. Voiam doar ca Rosie să mă ia în mâna ei caldă și să așterne niște cuvinte înțelepte pe foaie, pe care numai eu și ea să le știm.

Am stat în cutia aceea o lungă perioadă de vreme. Până la Crăciun, când un miracol s-a întâmplat. Anne a găsit o poveste scrisă de ea în liceu. S-au strâns toți în jurul focului, iar eu, din cutie am încercat să mă înveselesc ascultând povestioara. Chiar îmi umpluse inima de bucurie. V-am spus că Anne chiar era talentată, nu glumă.

Mai târziu, când ea a întrebat-o pe Emily „Unde ai pus stiloul de la străbunica Rosie? Nu l-am mai văzut de ceva vreme...” mi s-a luat o piatră de pe inimă când am auzit că în sfârșit se vorbea despre mine. Emily însă i-a răspuns : „Este într-o cutie prin cameră.” Anne răspunse: - „Așa ai tu grijă de el?!”

Apoi am auzit pe cineva urcând scările și deschizând ușa camerei. Cineva deschisese cutia unde fusesem blocat câteva luni bune. Era Anne! Cât mă bucurasem să o văd! M-a luat în mână și m-a așezat cu grijă pe biroul din

camera ei. M-am simțit minunat să știu că acum sunt în siguranță. De asemenea știam că Anne, nu o să o mai lase pe Emily să mă ia o bună bucată de vreme. Iar, de acum încolo, știu că mă voi întoarce la ce știu să fac eu cel mai bine. Să aștern astăzi pe hârtie povești, ce mâine îți vor umple sufletul de bucurie!

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

Pasărea de culoarea stafidelor

Era mică, frumoasă și superb colorată, iar cântecul ei vindeca orice inimă rănită. Acesta era portretul păsării indiene, pasărea căutată de toată lumea. Un negustor o pierduse, și oferea o sumă frumoasă omului care o gasește.

Debra doar visa la astfel de lucruri. O pasăre cu penele de culoarea stafidelor și cu un glas atât de dulce, încât celelalte viețuitoare amuțesc, astea sunt basme.

Totuși încă visa ca inima mamei sale să se vindece. Debra, mama și fratele ei trăiau o viață simplă la capătul unei păduri dese. Tatăl fetei fusese luat de lângă ea la o vârstă fragedă, nici ea nu prea îl mai ținea minte. Deci se obișnuise cu o mamă retrasă, cu ochii umflați de la plâns, care tot ceea ce făcea era să privească în trecut.

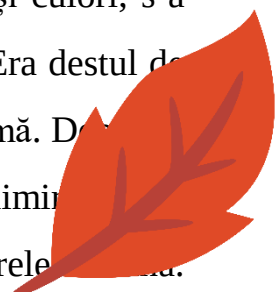
Într-o amiază caldă, pe la sfârșitul lui August, Debra a gustat pentru prima dată în viața sa o stafidă.

Rudele îndepărtate și grijulii, le aduceau o dată pe săptămână, Debrei și familiei sale un coș plin cu mâncare. În acea zi a găsit și o pungă plină cu stafide.

Cu un zâmbet pe chip și câteva stafide în pumn, Debra a ieșit în grădină. Îi plăcea să privească norii amestecându-se cu minunatele culori ale apusului, creând astfel un paradis magnific. Totuși, în acea zi printre nori și culori, s-a adăugat și un nou ingredient. Era o pasăre ce zbura în depărtare. Era destul de mică, dar foarte frumoasă, cu penele de culoarea stafidelor din palmă. Debra trezi din visare, ridicându-se în picioare. Ochii i se făcură mari de uimire. Pasărea zbură delicat prin aer, amestecând norii cu culorile și soarele. În final se așeză pe un copac din apropiere.

-Ești tu cu adevărat, șopti fetița, sufletelul ei bun și inocent, nemaiputând suporta suspansul.

Fetița făcu un pas.

-Am auzit că ești mai frumoasă decât oricare pasăre de pe pământ.

Mai făcu un pas.

-Și că glasul tău vindecă oricare inimă frântă.

Fetița era fix lângă ea, la o pană distanță. Ochii calzi ai păsării o priveau în tăcere.

Dendra se gândea ce să mai spună. Avea mii de lucruri de spus, mii de explicat. Oftă și spuse doar atât:

-Mama are nevoie de tine.

Dendra deschise încet ușa. Înăuntrul camerei era o liniște de gheață și se mai putea simți ceva. Melancolie, suferință, nostalgie, dor. Un cuvânt atât de simplu, dar atât de profund.

O femeie stătea în pat privind pe geam. O visătoare, la fel ca fiica sa. Pasărea intră tiptil în cameră, penele frecându-se ușor de podeaua veche. Se opri lângă Dendra, și începu să cânte.

Era un cântec frumos, plin de jale și dor, iar frumusețea sa trezi inima casei, bătând și ea ușor pe fundal, penele păsării indiene sclipind ca soarele.

Când pasărea termină se uită la mama Dendrei. Ea zâmbea, iar din ochi începură să îi curgă lacrimi mari, dar prețioase ca penele păsării.

Dendra își îmbrățișă mama cu dragoste, dar când se dezlipi de lângă ea, observă că pasărea nu mai era acolo. Pot spune doar că pasărea indiană a observat o mică făptură pe fereastră. Era mică, frumoasă și superb colorată, iar cântecul ei vindeca la fel ca ea, orice inimă rănită.

Mătășel Smaranda, clasa a VII-a

Copilăria

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața oamenilor.

Este minunat să te poți juca, să poți merge în tabere și să îți faci noi prieteni. Este perioada în care ai susținerea și iubirea părinților. Ei ne creează o lume magică lipsită de orice grijă. Te poți bucura de numeroase activități, urmărindu-ți pasiunea.

În copilărie este totul mult mai ușor deoarece majoritatea responsabilităților sunt ale părinților.

Copilăria este o perioadă trecătoare, dar ne vom aduce mereu aminte de ea cu drag când vom fi adulți. Este o perioadă de neuitat din viața noastră.

Joaca de-a planetele

Ne-am putea juca de-a planetele.

Fiecare copil din clasa noastră ar juca câte un rol.

Razvan ar putea fi soarele, și toți ceilalți ne-am învârti în jurul lui. Sebi ar putea fi Mercur pentru că stă mereu aproape de Razvan. Aylin ar putea fi Venus, Mara ar putea fi Pamantul, eu aș putea fi Marte, David ar putea fi Jupiter, Iris ar putea fi Saturn, Selina ar putea fi Uranus, Nico ar putea fi Neptun, iar Edi ar putea fi Pluto. Toți ceilalți ar fi comete și meteoriți.

Curtea școlii ar putea fi sistemul solar, și ne-am învârti cu toții în stânga și în dreapta. Ar fi un joc interesant și amuzant.

Maria Constantin, Clasa a V-a

Bunătatea și răutatea

Denisa locuia într-un oraș sărăcacios. Ea cu părinții ei stăteau într-o casă mică în care era numai o baie, o cameră de dormit și o mică bucătărie. Ea nu mergea la școală pentru ca părinții ei nu aveau bani.

Într-o zi, fata a spus:

- Mamă, tată, eu o să plec să muncesc și să încerc să mă descurc singură în lume.
- Draga mea, nu pleca! Spuse mama.
- Fata mea, să ai grijă de tine! Spuse tata.

În ziua următoare, Denisa plecă în lume, ca să se descurce singură și să nu se mai bazeze pe părinții ei. După ce a mers o perioadă, ea a ajuns într-o localitate în care clădirile erau gigantice. Pe lângă ea treceau niște ființe uriașe care aratau foarte diferit. Ea se simțea foarte singură pentru că nu era nimeni în acel oraș la fel ca ea, toți erau giganti. Deodată s-a întâlnit cu o persoană care

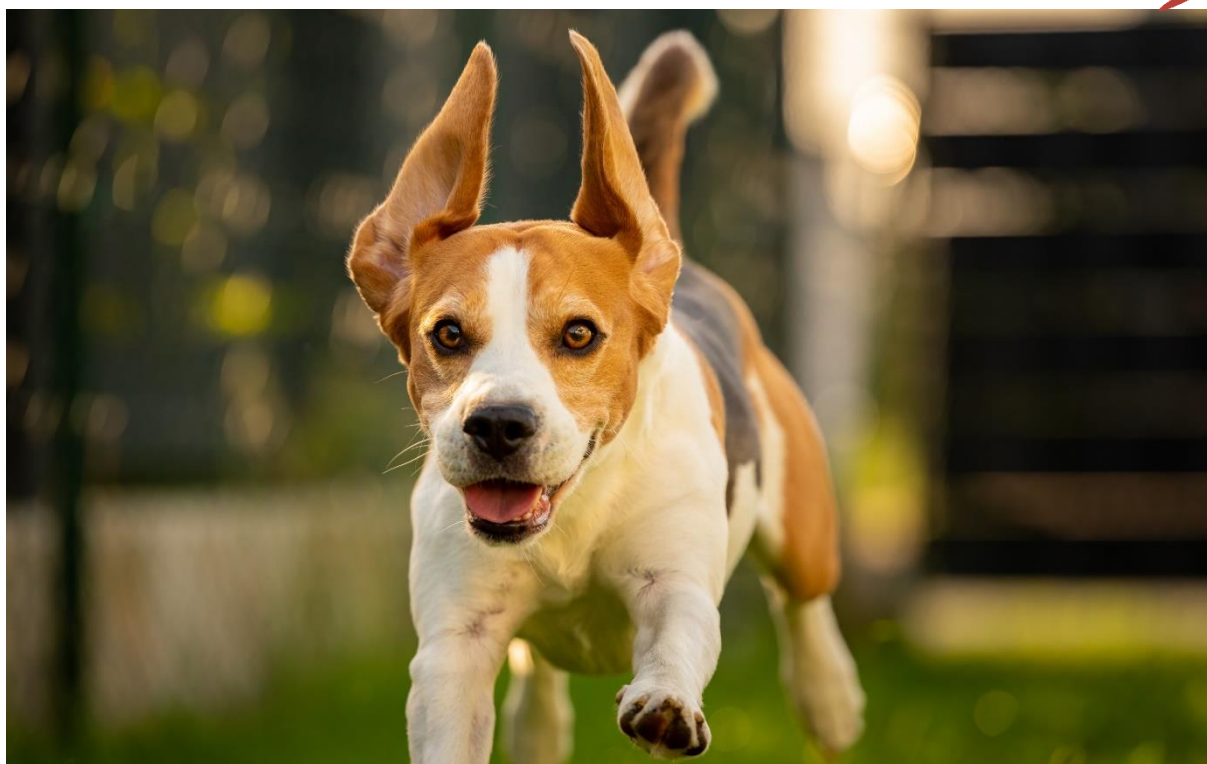
semăna cu ea. Bucuroasă, a îmbrățișat-o și a întrebat-o ce e cu ființele acelea gigantice și cu clădirile uriase. Ea îi spuse că aceia sunt oamenii, și că ele două sunt de fapt șoricei.

Denisa căută un loc unde sa stea, însă toți oamenii se fereau de ea. Treceau pe lângă ea și voiau să o lovească cu piciorul. Pană la urmă a dat de un om bătran care i-a dat ceva de mancare. Ea l-a urmat și au ajuns acasă la el. În casa uriasă a bătrânului era o mică gaură într-un perete – bătrânul i-a spus că poate sta acolo și că îi poate aduce și pe părinții ei. Denisa a stat acolo o noapte, după care s-a întors la părinții ei și le-a explicat ce s-a întâmplat. I-a luat cu ea și s-au mutat în gaura din casa bătrânului. Și au trait fericiți pană la adanci bătraneți.

Maria Constantin, Clasa a V-a

Cel mai năzdrăvan câine

Hmm...iarăși au plecat stăpânii mei de acasă! Prilej bun să sar gardul din grădină și să ies puțin pe stradă la prietenii mei. Chiar nu înțeleg de ce stăpânii mei nu mă lasă liberă pe stradă. Mereu își închipuie că m-ar călca mașina sau că mă bat cu alți câini. Dar cu cine să mă bat? Mie doar îmi place să mă joc.

Am o viață foarte plictistoare când nu e nimeni acasă, mai rod la un os, mai alerg vrăbiile din curte care vin și îmi mănâncă mâncarea.

Totuși astăzi o să ies pe strada. Zis și făcut, am ieșit din curtea din spate, apoi m-am chinuit să sar gardul cel mare. A trebuit să mă feresc deoarece trecea un vecin care mă cunoaște și m-ar fi băgat imediat înapoi în curte. Până la urmă, am sărit. Sunt foarte mândră de mine. M-am gândit să merg până în

parc unde mă plimbă stăpânii mei în fiecare dimineață. Stiu că este un restaurant unde mereu miroase delicios. Am alergat ca să ajung în timp până se întoarce primul membru al familiei acasă (stiu că stăpâna mea, Ilinca sosește pe la ora 15 și dacă nu mă vede în curte se va întrista și nu vreau asta). Am găsit niste vechi prieteni cu care m-am jucat pe iarbă și am alergat până am obosit spre lac. Mi s-a făcut foame și restaurantul cu miros frumos era închis. Fug acasă, sar gardul cel mare și mă reped la farfuria cu mâncare și apă. Sunt cam obosită și aș vrea să trag un pui de somn. După douăzeci de minute, o aud pe Ilinca:

-Bella! Cum de dormi la ora asta? Haide să ne jucăm!

Ies cu greu din culcucușul meu cu fața mea de adormită și mă joc cu stăpâna mea. Nu îmi imaginează ce zi plină am avut.

Ce frumoasă este viața de câine uneori!

Bădoi Ilinca, clasa a VI-a

O vară din copilăria mea

Copilăria mea a fost ca o aventură din povești. În fiecare zi, mă duceam undeva cu mama mea.

Locul meu favorit era la bunici. De fiecare dată când mergeam la ei, stăteam în jur de două săptămâni, sau chiar mai mult. În plăcea deoarece puteam merge afară în fiecare zi, la aer curat și, mai ales pentru că bunica făcea mâncare extraordinar de bună. Uneori, mă duceam în grădina să culeg pere sau pur și simplu să-mi ajut bunicii. Iar când venea restul familiei la bunici, era și mai distractiv decât orice.

Desigur, după ce treceau cele două săptămâni, trebuia să mă întorc acasă, pentru că începea școala.

Anton Karina, clasa a V-a

O zi din viața mea

Eu sunt un pui de zebra. Familia mea locuiește în savană, lângă un mic lac. Lângă noi locuiesc o familie de antilope, o familie de elefanți și o familie de hipopotami. Mama mea se duce adesea împreună cu tatăl meu să caute un loc umbrat cu mâncare delicioasă.

Într-o zi însorită, părinții mei s-au dus să se răcorească în micul lac de lângă noi, iar eu și sora mea ne-am îndepărtat de casă văzând un fluturaș. Nu ne-am dat seama că ne îndepărtasem și când am realizat, eram deja pierdute de părinții noștri dragi. Am încercat să mergem înapoi, dar ne-am pierdut și nu mai găseam drumul spre casă. Deodată, am auzit un foșnet în tufișul de lângă noi. Ne-am panicat și am încercat să fugim, dar eram prea mici și nu avem picioare lungi astfel încât să putem fugi repede. Surioara mea s-a împiedicat și a căzut, iar din tufiș a ieșit un tigru mare. Am strigat după ajutor pentru că acel tigru ne-ar fi putut înghiți pe amândouă în același timp la cât de mici eram în comparație cu el, dar nu era nimeni pe acolo. Nu știam ce să facem: să stăm acolo împietrite de frică și să vedem ce s-ar fi întâmplat cu noi sau să fugim cât de repede puteam. Am ales a doua variantă și după două minute de alergat încontinuu obosiserăm, dar acel tigru încă ne urmărea!

În departare se vedea ceva blurat, dar pentru că era mult praf în savană, nu am văzut ce era.

Sigur era un animal care venea sa ne salveze. Din păcate, ne înșelasem, era o mașină mică care se îndrepta spre tigrul. Un om cu o pușcă în mână era pregatit să tragă în tigrul, până când un elefant a venit spre mașină și a dărâmat mașina cu oamenii din ea. Tigru a fugit repede de acolo, iar noi am fost salvate.

După ce ne-am revenit din sperietură groaznică, ne-am dat seama ca elefantul era chiar vecinul nostru și astfel ne-a condus spre casă. Când am ajuns acasă, părinții noștri au fost tare bucuroși că ne-au regăsit. După atâta alergat aveam nevoie de o mica pauză și ne-am așezat amândouă la umbra copacului de lângă casa noastră. După somnul profund, ne-am dus să ne bălăcim amândouă cu puii de elefant și cu părinții noștri.

Această zi a fost plină de adrenalina și suspans și de experiențe pe care nu toate zebrele le au.

Acum aș vrea să vă povestesc despre un pui de zebra care s-a născut foarte diferit de semenii săi. În rezervația națională Massai Mara din Kenya s-a născut un pui de zebra unic, acesta având pete în loc de renumitele dungii. Vând să aflu mai multe despre

Această curiozitate, am întrebat părinții care mi-au citit următoarele informații dintr-o carte despre animale:

„Dungile de zebra apar ca o inhibiție în producția de melanină, iar o analiza profundă a dezvăluit un mare mister al umanității: sunt negre cu dungi albe, nu albe cu dungi negre. Această caracteristică are o funcție foarte importantă, care este de a răci corpul acestor animale în căldura africană.”

Amelie Froux, clasa a V-a

Ascultați, ca să nu fiți capturați!

- Prinde-l, prinde-l! Strigă marinarul furios.

- Ups..., șefu' cred că a scăpat!

- VAI DE CAPUL TĂUUUU, EȘTI UN NĂTĂRĂU! PLEACĂ DIN
RAZA OCHILOR MEI!

- B... bine șefu' !

- ACUM! Poate vă întrebați cine sunt tipii ăștia doi! Ei bine,
nici eu nu știu! Știu doar că au vrut să mă prindă. A... mă scuzați... eu sunt
Nemo... un peste mititel... a... și nu sunt acel Nemo din film! Bine, acum că m-
am prezentat să vă spun ce s-a întâmplat:

Era o zi mohorâtă pe insula „Monștrilor”. Mă rog, nici nu știu cum se
numește această insulă cu adevărat, dar, în schimb, știu că insula este populată
de niște monștri despre care se spune că ar fi o specie de animale foarte
răspândită pe nume OAMENI. Ce o mai fi și aia... nu știu.

Dar această specie vânează alte animale și mai precis „animalele marine”. Ceea ce nu ar fi o problemă dacă nu aș fi un peste, dar din nefericire sunt un pește prea gustos pe care și monștrii dar și inamicii de rechini îl vor.

Apa era super sclipitoare, iar acești doi monștri s-au găsit să pescuiască fix lângă casa mea cea mică și portocalie. Este portocalie fiindcă eu locuiesc într-un coral. Și se pare că la acel moment eu înotam prin jur. La un moment dat, văd o plasă mare și gri. Atunci mi-am amintit ce mi-a spus bunica Lena: „Nu ai voie să ieși la suprafață, căci dacă se nimerește a fi vreo barcă poți să fii prins!”, iar în acel moment mi-am dat seama că aceea era o barcă. Am încercat să fug, dar am fost prins. Atunci am văzut ceva în apă. Era... era bunica Lena care venise în ajutor. Bunica a sfâșiat plasa dintr-o mușcătură, m-a apucat de coadă și a înotat până la coral. Ea este un pește piranha, de aceea a rupt plasa așa ușor. Ea m-a dus până în camera mea și m-a întrebat furioasă:

- CE A FOST ÎN CAPUL TĂU?
- Îmi pare tare rău, bunico!
- Puteai să mori! Doar ți-am zis să nu mergi acolo.
- Nu am să mai fac așa ceva!
- Te rog să nu îți uiți promisiunea! Rămâi cu bine!

Și așa... era să devin o cină minunată pentru niște monștri răutăcioși. De atunci, nu am mai făcut așa ceva. Și pot să zic că au trecut mulți ani! Acum, am și eu trei copii, am o familie și suntem foarte fericiți împreună.

Nu uitați să ascultați de părinții voștri, de bunicii voștri pentru că ei știu ce e mai bine pentru voi! Acum vă las fiindcă trebuie să fac de mâncare!

NU UITAȚI CE V-AM SPUS, AVEȚI GRIJĂ DE VOI, PE CURÂND!!

Radu Raisa, clasa a VI-a

Bine și rău

Cu toții avem în corpul nostru ceva numit suflet. În sufletul reginei trăiau două surori: Lumina și Întunerica. Erau ambele frumoase ca niște zeițe și lucrau acolo, în suflet, la sistemul „Bine-rău”. Mai menționez ceva. Ele trăiau în sufletul reginei insulei numite Obelisk. Obelisk nu era o insulă ca oricare, ci era una împărțită în două, o parte înfierbântată de razele soarelui și cealaltă rece ca gheața. La mijlocul insulei, se afla palatul măreț al reginei și meleagurile ei.

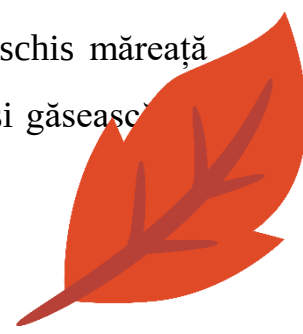
Reginei îi era foarte greu să se ocupe singură de ambele părți ale regatului, astfel că, într-o zi, regina a chemat la palatul ei exact o sută de candidați, toți cu rang înalt, să o ajute cu cealaltă parte a regatului.

Lumina s-a așezat la frâurile ei din mătase albă, iar Întunerica, la frâurile ei din catifea întunecată. Diferența sarcinii dintre Lumina și Întunerica este că Lumina trebuia să tragă de frâuri de fiecare dată când voia ca regina să facă o faptă bună, iar Întunerica, de fiecare dată când voia ca regina să facă o faptă rea, sau să zică ceva jignitor, urât sau nepoliticos. Surorile aveau personalitate, dar și chip diferit. Întunerica avea ochii negrii, ca din abanos și părul unduitor, lung și negru, ca o eșarfă întunecată lăsată în bătaia vântului. Lumina în schimb, avea o expresie blândă pe față, ochii ei verzi strălucind ca două smaralde. Avea părul blond ca din aur, și la fel de lung ca al Întunericeii.

Cei o sută de candidați ai reginei au sosit în fața palatului. Formau un sir foarte lung, șerpuitor. Cam vreo cinci servitori ai reginei au deschis marea poartă din lemn de nuc sculptat și au invitat pe toată lumea să-și găsească loc de așezat în sala tronului.

Regina se ridica de pe tronul ei și spuse:

- Drag popor, astăzi după cum bine știți, trebuie să alegem un conducător, pentru partea înghețată de regat. Rog să vină în față primul candidat!
- Bună ziua, eu vreau să fiu ales! zise primul candidat.
- Hmm, se gândi regina...

Între timp, în capul reginei, Întunerica se pregăti să tragă de frâul ei. „Nuuu, striga Lumina”, iar Întunerica zise „Lumina, nu poți lăsa pe toată lumea să fie ales!”.

-
-
- Nu, spuse regina, tu nu vei fi alesul!!
 - De ce??
 - Deoarece nu vreau eu!
 - Întunerică, trage mai încet de frâu!! Scuzee, dar acel om nu înțelegea că nu el este alesul.

Între timp, șirul înainta unul cate unul, dar nimeni nu fu ales. O fetița își vârî capul pe poarta palatului.

- Hei , tu, striga un străjer, nu ai ce căuta aici!
- E-eu d-doar vreau s-să s-spun că t-tatăl meu ar d-dori s-să se înscrie și el.
- Nu se poate, doar oamenii cu rang înalt se pot înscrie.!
- Stai, strigă regina, doresc ca tatăl ei să se prezinte imediat aici!
- Eu voiam sa trag de frâu, Lumina!
- Nu, fetița trebuia să fie ascultată. De ce crezi că regina trebuie să fie mereu rea? Mai fi și tu îngăduitoare si lasă-mă și pe mine să trag de frâie.
- Păăăiii...

Tatăl fetei se arată la palat și în urma unei decizii luate de Lumina, el a fost ales drept comandant.

El si fetița au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Mara Tărăbuță, clasa a V-a

Viața mea

Viața mea pare destul de simplă. Mă trezesc la 9, plec la școală, învăț, mă joc fotbal cu prietenii, apoi mă întorc acasă. Acasă, îmi fac temele (să prind ceva) și apoi încep să studiez. Da, eu trebuie să studiez oamenii. Nu sunt un om, ci sunt un motan.

Ce trebuie să studiez eu este cum au inventat ei atâtea chestii. De la ei eu învăț. Am învățat deja să-mi fac un cocktail, să-mi pun singur de mâncare.

Eu fac parte din grupul razboinic. Eu sunt liderul. În grup mai sunt Cleo, Alma, Elsa, Gordo. Fiecare ne studiem oamenii. Noi căutăm unde este comoara Mamei Natură. Ea conține secretul vieții. Agenția pisicilor îl caută.

Agenția e formată din pisici rele conduse de Cheluțu'. Da, e o pisică fără păr. Agenția încearcă să găsească secretul vieții și să-l vândă peste hotare și să se îmbogățească de pe urma lui.

Noi încercăm să-l protejăm și de aceea ne analizăm oamenii foarte bine.

În fiecare seară mergem pe diverse terenuri și săpăm.

Am aflat de curând că există și alte animale decât pisicile și oamenii. Există urși panda, lupi, lei și multe altele.

Cred că am putea să ne aliem cu ele și să găsim comoara împreună. Până atunci o să ne pregătim de o expediție peste hotare și să găsim acele animale.

Mâncare

- -uscată 6/10
- -umedă 7/10
- -resturi 10/10

Partea a 2-a în curând

Stoicescu Eric, clasa a VI-a

Lupul din Alaska

Eram un pui de lup, stăteam în oraș, Fairbanks, Alaska, căutând o nouă speranță. Era o noapte rece. Cerul era întunecat. Știam că dacă mă văd oamenii, Poliția mă va duce într-o rezervație. Am sărit un gard pentru a nu merge pe trotuar. Gardul era plin de plante. M-am pitit după gard, în iarba, eram într-un fel de grădină a blocului. Puteam vedea oamenii plimbându-se.

Era o fată care nu se uita decât în telefon. Un bărbat era în spatele ei. El ținea un băț plin

de foc pe care din zece în zece secunde îl ducea la gură. M-am oprit cu o lăbuță sus, apoi am pus-o jos. Fata a continuat să meargă. Bărbatul se uita printre frunze. Grădina blocului se terminase.

Capitolul 1. Rătăcit în oraș

M-am târât lângă o mașină. Am mers pe lângă un bloc. Bărbatul se uita din ce în ce mai atent. Pe trotuarul celălalt era o pătură pe grădini, era în construcție. M-a dus lângă fată, prefăcându-mă că e stăpâna mea. Trecusem pe trotuarul celălalt.

Bărbatul o întrebă ceva pe fată, iar ea își desprinsе privirea din telefon:

- Acesta e câinele tău?

- Ce câine? Vezi un câine pe aici? Întrebă fata.

- Nu, scuze de deranj...

Bărbatul alerga spre gard. Când a vrut să intre în grădina, telefonul începu să se dea în spectacol cu muzica lui. Puse telefonul la ureche:

- În cât timp ajungi, am nevoie de ajutorul tău! se auzi din telefon. Se îndreptă spre un bloc. Am alergat după el. M-a văzut. Am urcat scările împreună, el a intrat în casă, iar eu am rămas pe hol:

- Rămâi aici, avem de convins pe cineva.

Auzeam certuri, dar, într-un final, Crina, soția lui, m-a lăsat să intru.

- Andi, ai grijă de el, fiule! zise bărbatul.

Andi m-a mângâiat, iar eu l-am lins pe obraz. Ne-am mai jucat puțin, apoi am mers cu toții la culcare. Andi mi-a zis să rămân pe covor și a stins lumina. El a adormit rapid, dar pe mine mă durea stomacul de foame.

M. a ridicat ușor, am mers pe holul întunecat și am intrat în camera părinților. Am făcut sunete, apoi mi-am pus lăbuța pe patul părinților.

Crina s-a trezit supărată:

- Ah, ieși, ieși! Pavel, gata, scoate-l de aici!

Pavel l-a luat pe Andi în brațe pentru că s-a trezit, apoi l-a adormit. Pavel m-a pus pe covorul lui Andi. Toți s-au culcat, dar mie îmi era foame. Am mers în bucătărie, m-am urcat pe cutia de lângă masă. O felie de păstrăv afumat ședea pe masă. Am înghițit-o. Am lins farfuria. Începeam să devin foarte obosit. M-am repezit în hol. Camera lui Andi era plină de jucării, pătura era pufoasă. M-am culcat pe covor așteptând dimineața următoare.

Dimineața, sorele, mâncarea...

-Mâncare! se auzi vocea Crinei.

Stai, s-a zis cumva mâncare fără mine? Sunt aici!

Toți erau în bucătărie, savurând omletă. Pe jos erau niște boabe uscate. Le-am miros, dar nu-mi plăcea mirosul lor. Mă uit la Andi, avea o bucată de omletă. Dintr-o săritură am înșfăcat-o. Am lins și ultima firimitură de pe botul meu uleios. Crina s-a supărat:

- Ce înseamnă asta, câine?

- Îi era și lui foame, spuse Pavel râzând.

- Tu vrei să spui că este în regulă ca un câine de pe străzi să-și lase microbii pe omleta fiului nostru!?

În acel moment aș fi vrut să îi spun: “Sunt lup, Crina, și nu vin de pe străzi!”.

- O să îi dăm o altă omletă, gata! spuse Pavel.

- Nici nu știi dacă e vaccinat!

M. am uitat la Andi. Chipul lui era trist și o lacrimă i-a curs pe obraz.

Capul lui stătea în jos. Îmi părea tare rău pentru el.

Capitolul 2. Trecutul

Yukon...Alaska...Haita era numeroasă. Era foarte frig, ne era foame, am urlat. Masculul Alpha mi-a răspuns cu un răcnet slab. Pe el îl chema Thunder, partenera lui era o lupoaică gri deschis și avea numele Rain. Eu eram River. Pe lupoaica care mă născuse o chema Whisper, mama mea, iar tatăl meu purta numele Shadow. Un lup mai dur era Bandit. Alaska, sora mamei, era alba ca fulgul de zăpadă, iar Storm era o lupoaică mică și avea 6 luni, ca mine. Artic era prietenul meu.

În aceasta haită erau doar trei pui. Storm era puiul lui Rain și al lui Thunder, Artic era puiul lui Bandit și a unei lupoalice minunate, sora lui Thunder, Star. Star era de culoarea crem. Ea într-o zi a dispărut. De când a dispărut, Bandit e tot mai trist. Artic o iubea foarte mult. De când a dispărut a fost foarte speriat. Star fusese lidera lupoaicelor. Când se ducea la râu toate lupoaicele o urmau pentru ca lupii mici să fie spălați. Thunder spunea ca așa trebuie să faci, să fii mereu curat. Acolo ne jucam. Mama, Star și Rain ne învățau să găsim scoici. Star fusese o ființă foarte blândă. Când masculii mâncau un cerb, ea ne aducea bucăți la fiecare. Femelele o respectau. Mereu, dacă era nevoie, se sacrifica. Uneori se îngrijora prea mult pentru pui. Cu Star, femelele și puii mergeau la plimbare prin păduri, dar cu masculii haitei ca însoțitori. Nu știai dacă îți va apărea o altă haită sau un urs brun înfometat de o săptămână.

Râul la care mergeam să ne scăldam se numea Yukon River. Da, era marele Yukon River.

În această zi, toți lupii mergeau la vânătoare. Thunder era concentrat pe fiecare animal care mișca. S-a auzit un foșnet de frunze. Rain a întors capul, un elan pierdut de turma sa. Thunder a mârâit la elan, elanul a început să alerge. De-abia atunci a început vânătoarea. Alaska a fugit spre elan. Eu am lătrat. Bandit l-a muscat de picior. Elanul șchiopăta. Dintr-o dată și-a văzut turma. Cu greu a ales spre turma. Thunder a ales spre el. Elanul reușise, se alătură turmei. Tot înfomețați eram. Am mai mers un pic prin pădure.

În depărtare, tata a văzut un urs care se înfrupta dintr-o capră. Mama stătea cu puii. Thunder știa că, dacă se duce la urs, nu o să iasă prea bine, dar în condițiile acestea nu aveai ce face. Whisper ne duse la râu pentru a mânca scoici. Rain și Alaska s-au alăturat. Storm căuta scoici, Artic bea apă. Când ne-am întors, masculii aveau un picior de capră furat de la urs. Piciorul era terminat, rămăsese doar un os. Dar noi eram înfometați, scoicile nu țineau de foame mult timp.

Un șoarece mi-a trecut prin față, am început să-l fugăresc. Artic și Storm l-au prins de coada lungă. Alaska i-a dat o ghiară și a murit. Mama l-a desfăcut. Nu îmi plăcea, era amar. L-am lăsat acolo, iar Rain l-a mâncat. Ursul terminase capra, așa că a plecat. Ne-am apropiat de capră, dar nu mai era pic de carne. Am înghițit câteva fire de iarbă. Nu prea îmi plăcea. Am gustat mușchiul de copac pe care Alaska mi-l smulsese.

Mama conducea haita către râu pentru a mânca câțiva somoni. Tata îmi vânase un somon mare. L-am împărțit cu Artic și cu Storm. Fiecare lup mare mâncase câte un somon proaspăt. Ne-am îndreptat spre casă pentru că a început să se întunece. Thunder și masculii conduceau haita spre casă.

-va urma-

Maria Cristescu, clasa a IV-a

Copilăria

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Acea perioadă fără griji în care te bucuri de orice lucru mărunț și alergi prin curtea bunicilor.

Timpul trece, dar nu o să dau uitării niciodată momentele de fericire din copilărie, primii prieteni adevărați și primii dinți de lapte puși sub pernă. Fiecare noapte în care visam că explorez spațiul cosmic... Aceste amintiri nu le voi uita niciodată.

La fel cum copacul care își pierde frunzele face unele noi, dar la fel de frumoase, viața mea merge înainte și mi-o trăiesc creând amintiri. Într-o zi când toate or fi demult duse și eu voi fi îmbătrânit, îmi voi aduce aminte de lucrurile frumoase și frânturi din minunatele zile ale copilăriei.

Ben, hoțul cavalier

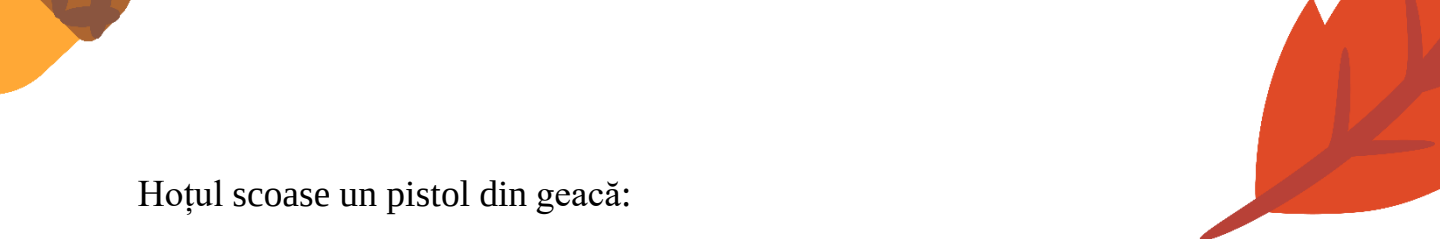

Odată, acum mult timp, în Suedia, în regatul Greoing trăia un grup foarte cunoscut de bandiți intitulați „Craniile Roșii”. Unul dintre noii membri era un băiat de 13 ani pe nume Ben. El nu era neapărat rău, ba chiar iubea animalele foarte mult, dar tatăl lui murise într-o bătălie cu regatul inamic și din ce își amintea, nu avusese mama. Deci, singurul mod de a face rost de bani era să-i fure.

Într-o zi se plimba cu un alt hoț prin centrul orașului, când acesta îi face semn să se pitească după o tarabă:

- Ce este? întrebă Ben.
- Uite, acolo, o căruță care duce bani la bancă!
- Și? Doar nu te gândești să o jefuim!? Este prea bine păzită!

Hoțul scoase un pistol din geacă:

- Nu și dacă am ăsta! zise el.

Își trase bandana pe față, fugi aproape de căruță și îl ucise pe cel care o conducea dintr-un foc.

Când văzu corpul căzând pe jos, Ben își dădu seama ce se întâmplase și fără să vrea leșină în fața vânzătorului care ieșise din tarabă să vadă ce se petrece. Când era leșinat, Ben își aminti deodată sunetul pistolului, o văzu pe mama sa împușcată căzând moartă lângă el, un hoț cu emblema Craniilor Roșii luându-i geanta și fugind cât tatăl lui alerga să îl protejeze.

Deodată se trezi. Nu mai era pe stradă, ci într-o clinică. Se ridică din pat, fugi la cea mai apropiată asistentă și îi spuse:

- Trebuie să vorbesc cu regele! Știu cine sunt Craniile Roșii.

Într-un sfert de oră, veni o căruță care îl luă pe Ben și îl duse la palat. Ajuns acolo îi spuse regelui unde se ascund Craniile Roșii și cine sunt. Acesta trimise armata să îi aresteze și îl făcu pe Ben cavaler și cetățean de onoare al regatului

Eduard Covaș, clasa a V-a

CREATIVE SEB

II. Recenzii

Frankenstein

„**Frankenstein. Un Prometeu modern**” este prima carte publicată de Mary Shelley, fiică a faimoasei umaniste Mary Wollstonecraft, la vârsta de numai 20 de ani, într-o perioadă foarte sumbră a vieții ei.

Cartea s-a născut dintr-un simplu concurs între Percy Shelley, Lordul Byron și Mary Shelley, care consta în scrierea unei povești de groază, Mary fiind și cea cu cea mai bună idee.

Victor Frankenstein este un savantul ce dorește a face o făptură asemănătoare omului prin gândire, sentimente și emoții. Așa că după zile și nopți de cercetări, ajunge să ia naștere creația sa: „Monstrul”. Numai că, din cauza înfățișării sale înspăimântătoare, monstrul este respins de societate și de propriul creator. Acest lucru determină frustrarea, ura și dorința de răzbunare a Monstrului.

Astfel, apare conflictul dintre creator și creație, adică dintre Victor Frankenstein și Monstru, unde Victor Frankenstein ajunge să își regrete fapta făcută, privindu-și viața destrămându-se încetul cu încetul. Aici apare întrebarea care poate fi dezbătută ore în șir: Cine este adevăratul Monstru? Victor Frankenstein ce și-a negat faptele, fugind de creația sa sau Monstrul ce a vrut doar să fie acceptat de societatea crudă, dar alungat din cauza chipului său?

Romanul ilustrează consecințele negative pe care le pot avea acțiunile noastre și cum a nu repara greșelile făcute pot aduce la rănirea celor din jur. Chiar dacă această carte a fost scrisă aproximativ acum două sute de ani, își păstrează cu exactitate actualitatea zilelor noastre. Frankenstein este un roman perfect pentru toamnă, așa că dacă sunteți în căutare de literatură clasică cu o atmosferă înfrigorată, recomand cu căldură să îi oferiți o șansă acestei cărți.

Miruna Cristescu, clasa a VII-a

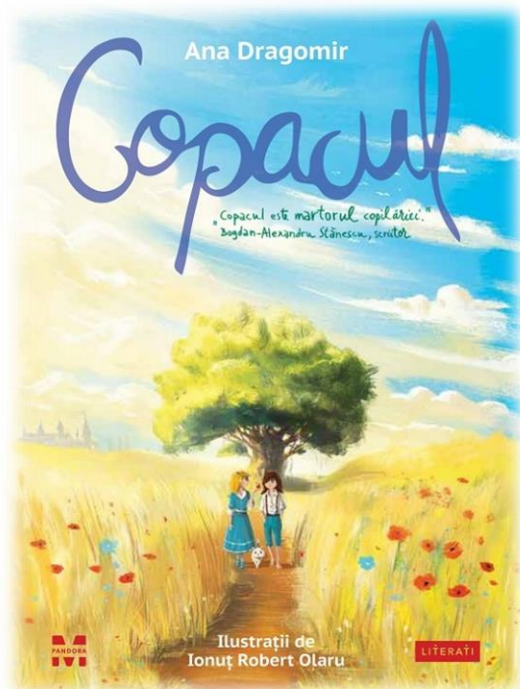
Copacul de Ana Dragomir

Copacul este o carte cu o poveste minunată, care pe mine m-a captivat din primele secunde.

Thomas, un băiețel ce locuia lângă un lan de grâu, într-o casă sărăcăcioasă, împreună cu mama și tatăl lui, se plictisește singur într-o zi, neavând niciun prieten cu care să se joace.

Și dintr-o dată, îi vine marea idee. Să planteze un copac în mijlocul câmpului.

Și așa, protagonistul nostru, copacul, se naște în data de 17 noiembrie 1559, în ziua încoronării reginei Elizabeta I. Între timp, Thomas se împrietenește și cu fiica contelui și a contesei de la palat, Rosie. Îl vizitează pe copac aproape în fiecare zi. Cu trecerea anilor, copiii au crescut. Thomas a devenit negustor și călătorea prin toată lumea, iar Rosie s-a dus la palat să o slujească pe regină.

Însă, arborele nostru îmbătrânește și el și ia parte la evenimente importante din istorie: ambele războaie mondiale, incendii, primul film din istorie în care personajele chiar vorbeau și vizita reginei Victoria a Angliei.

Își trăiește viața în tihnă, până când, o fetiță de doisprezece ani se îndrăgostește de el. Cu toate astea, nu v-am spus nici jumătate din întâmplările care au avut loc. Vă las să descoperiți singuri.

O carte pe care o recomand tuturor, copii și adulți. Spor la citit!

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

Ce cărți ar citi personajele din Gilmore Girls?

Împreună cu sosirea toamnei, prea mult așteptată în rândul cititorilor, a sosit și anotimpul Gilmore Girls, unde fiecare urmăritor al spectacolului este binevenit să își revadă serialul preferat, într-o atmosfera toamnătică și primitoare.

Despre ce este serialul?

În serial sunt prezentate viațele a unei mame singure de 32 de ani, Lorelai Gilmore și a adolescentei sale, Rory Gilmore, ce locuiesc într-un mic orașel numit Stars Hollow.

Chiar dacă Lorelai provine dintr-o familie înstărită, la vârsta de 16 ani a rămas însărcinată, așa că fuge de acasă și își crește fiica singură, unde ajunge să lucreze la Hanul Independence. De atunci, Lorelai visează în deschiderea propriului han, împreună cu prietena sa bucătăreasă, Sookie.

Fiica sa, Rory, aspiră să ajungă la prestigioasa Universitate Harvard, însă pentru ca acest lucru să aibă loc, Rory trebuie să se transfere la un liceu privat în Harford. Cum Lorelai nu își permite plățirea liceului, apelează la părinții ei, Emily și Richard Gilmore, ce hotărăsc să o ajute. În schimb, cele două fete sunt nevoite să vină în fiecare vineri seară pentru cină la casa celor doi.

Ce cărți ar citi personajele din Gilmore Girls?

Rory Gilmore- Hoțul de cărți

Ne aflăm în anul 1939 pe timpul Germaniei naziste. În timpul unei călătorii cu trenul, fratele lui Liesel moare. Numai că, lângă mormântul lui, fata găsește *Manualul Groparului* și decide să-l fure. După pierderea fratelui său, Liesel, abandonată de mama sa, ajunge la casa lui Hans și a Rosei Hubermann. Acolo, tatăl său adoptiv, Hans, o învață să citească, iar fata prinde o dragoste imensă pentru citit. La fel ca și Liesel, Rory Gilmore este un șoarece de bibliotecă, iar ambele personaje împart o pasiune profundă pentru literatură.

Lorelai Gilmore- Până nu se răcește cafeaua

Funiculi Funicula este o cafenea micuță din Tokyo, ce a ajuns faimoasă pentru o legendă urbană; dacă te așezi pe un anumit scaun, la un moment anume, te poți întoarce în timp. Însă, există reguli ce trebuie respectate, cea mai de preț fiind să bei cafeaua până nu se răcește, altfel vei rămâne blocat în timp. Lorelai ar savura cu plăcere o cană de cafea citind poveștile pline de emoție ale personajelor din această carte.

Jess Mariano- Dacă am fi ticăloși

Oliver Marks a îndurat 10 ani în închisoare pentru uciderea unuia dintre prietenii apropiați, crimă pe care nici măcar nu a comis-o. În ziua eliberării sale, detectivul Colborne, persoana care l-a trimis la pușcărie, dorește să afle ce s-a întâmplat cu adevărat cu zece ani în urmă. Autoarea ne prezintă pe 7 prietenii ce studiază interpretarea pieselor lui Shakespeare la un Conservator de artă de elită. Rivalitatea între personaje apare când profesorii schimbă distribuția unei piese, totul luând o direcție periculoasă. Jess ar furișa această carte în timpul orelor, nepăsător de ceea ce se predă, pentru a afla adevăratul ucigaș.

Luke Danes- Un bărbat pe nume Ove

Ove este un bătrân ursuz căruia îi plac rutinele stricte și liniștea. Toți vecinii îl consideră urâcios, dar în spatele aparențelor se ascunde un om ce sensibil ce și-a pierdut iubirea vieții sale, soția sa Sonja. Viața lui Ove se schimbă, atunci când noii vecini se mută lângă casa sa și îi turtesc cutia poștală cu o remorcă. Chiar dacă Luke este văzut ca o persoană morocănoasă și singuratică, asemenea

anume, te poți întoarce în timp. Însă, există reguli ce trebuie respectate, cea mai de preț fiind să bei cafeaua până nu se răcește, altfel vei rămâne blocat în timp. Lorelai ar savura cu plăcere o cană de cafea citind poveștile pline de emoție ale personajelor din această carte.

Jess Mariano- Dacă am fi ticăloși

Oliver Marks a îndurat 10 ani în închisoare pentru uciderea unuia dintre prietenii apropiați, crimă pe care nici măcar nu a comis-o. În ziua eliberării sale, detectivul Colborne, persoana care l-a trimis la pușcărie, dorește să afle ce s-a întâmplat cu adevărat cu zece ani în urmă. Autoarea ne prezintă pe 7 prietenii ce studiază interpretarea pieselor lui Shakespeare la un Conservator de artă de elită. Rivalitatea între personaje apare când profesorii schimbă distribuția unei piese, totul luând o direcție periculoasă. Jess ar furișa această carte în timpul orelor, nepăsător de ceea ce se predă, pentru a afla adevăratul ucigaș.

Luke Danes- Un bărbat pe nume Ove

Ove este un bătrân ursuz căruia îi plac rutinele stricte și liniștea. Toți vecinii îl consideră urâcios, dar în spatele aparențelor se ascunde un om sensibil ce și-a pierdut iubirea vieții sale, soția sa Sonja. Viața lui Ove se schimbă, atunci când noii vecini se mută lângă casa sa și îi turtesc cutia poștală cu o remorcă. Chiar dacă Luke este văzut ca o persoană morocănoasă și singuratică, asemenea bătrânului Ove, este o persoană cu un suflet bun.

Emily Gilmore- Emma

Protagonista noastră, Emma Woodhouse, este descrisă de Jane Austen ca fiind

bătrânului Ove, este o persoană cu un suflet bun.

Emily Gilmore- Emma

Protagonista noastră, Emma Woodhouse, este descrisă de Jane Austen ca fiind o domnișoară frumoasă, bogată și inteligentă, cu o fire veselă. Cu toate acestea, obsesia Emmei de control o împiedică pe prietena ei Harriet, să își găsească dragostea. Emily Gilmore cu siguranță ar aprecia această carte pentru eleganța personajelor și personalitățile lor puternice.

Miruna Cristscu, clasa a VII-a

CREATIVE

SEB

III. Documentare

Metrorex

Probabil că fiecare dintre voi a mers cu metroul cel puțin o dată. Este un mod rapid și economic de a transporta oamenii în masă, dar v-ați întrebat vreodata ce se află în spatele ușilor roșii din metal masiv ? In aceasta prezentare, veți afla tocmai asta.

Stația de metrou Dristor

Istorie :

Planuri pentru amenajarea unui sistem de metrou datează din anul 1909, dar chiar atunci a izbucnit Primul Război Mondial, iar planurile au rămas pe hârtie. O altă încercare s-a făcut în anii 30', dar, ca și în primul caz, izbucnirea unui alt război a oprit proiectul.

Cine a început cu adevărat proiectul a fost regimul comunist, condus de către Nicolae Ceaușescu. În anii 70', Bucureștiul era un oraș foarte aglomerat. Tramvaiele, troleibuzele și autobuzele nu mai făceau față. Era limpede că lumina zilei că era nevoie de un mod de transport în plus.

Munca nu a fost ușoară. Săpăturile trebuiau efectuate cu foarte mare grijă. Lucrările s-au efectuat în anii 1975-1979. Se realizau în fiecare an 2 km. Mai târziu, această valoare urma să se dubleze.

Pe data de 16 noiembrie 1979, primul tren a plecat din depoul Ciurel în teste. Acesta efectuează stațiile: Semănătoarea (azi Petrace Poenaru), Grozăvești, Eroilor, Izvor, Piața Unirii și Timpuri Noi. Mai apoi, pe data de 19 decembrie 1979, panglica a fost tăiată și oficial călătoria metroului bucurestean a început!

Lucrările au fost efectuate cu utilaje și piese integral românești, numai scările rulante au fost aduse din Cehoslovacia. Săpăturile s-au efectuat manual, numai scoaterea pământului a fost automată. S-a muncit mult, dar în final, primul tronson al magistralei 1 a fost realizat.

Inaugurarea metroului din București 1979

Magistralele din București:

Metroul din Bucuresti se întinde pe mai multe magistrale(linii):

Magistrala 1 (Pantelimon-Dristor2)

Magistrala 2 (Berceni-Pipera)

Magistrala 3 (Preciziei-Anghel Saligny)

Magistrala 4 (Străulesti-Gara de Nord 2)

Magistrala 5 (Râul Doamnei-Eroilor)

Magistrala 1 :

A fost construită între anii 1979-1991 și conține 2 tronsoane si câteva prelungiri. Este reprezentată pe hartă cu culoarea galben.

Magistrala 2 :

A fost construită între anii 1986-1987 si conține 2 tronsoane și o prelungire. Este reprezentată pe hartă cu culoarea albastru.

Magistrala 3 :

A fost construită între anii 1981-2008 și conține 2 tronsoane. Este reprezentată pe hartă cu culoarea roșu.

Magistrala 4 :

A fost construită între anii 1989-2000 și conține 3 tronsoane. Este reprezentată pe hartă cu culoarea verde.

Magistrala 5 :

A fost construită între anii 2008-2020 și conține 2 tronsoane. Este reprezentată pe hartă cu culoarea portocaliu.

Harta Metrorex

Garniturile Metrorex:

În momentul acesta probabil te întrebi : „ Bine, bine, dar ce tipuri de trenuri circulă pe aceste magistrale ?”

Nu te teme, pentru că acum îți voi spune chiar asta:

Trenurile ASTRA IVA

ASTRA IVA în schema vopsitorie roșu și argintiu pe M4

Acestea au fost construite la Întreprinderea de vagoane Arad (IVA) începând cu anul 1976 . Sunt compuse din unități formate din două vagoane unite printr-o cuplă scurtă, , numite REM (Ramă Electrică Metrou).

Acestea au fost dotate la capete cu cuple semi-automate, care permiteau cuplarea a maxim 3 REM-uri, formând astfel un tren de 6 vagoane, numit TEM. În 1976 la Arad au fost construite două prototipe, REM 001 și 002. După testări, au fost aduse la București și descărcate în fața Tribunalului Municipal București, deoarece depoul Ciurel încă era în construcție. După inaugurarea tronsonului 1, s-au pus în folosință 14 REM-uri de metrou IVA.

Prototipurile au suferit modificări pentru funcționarea cu călători, dar nu au mai supraviețuit mult. În 1982 au fost casate și înlocuite cu alte trenuri din fluxul de producție. În 1980 începe fabricația lotului 2 de metrouri. Aveau schema vopsitorie galbenă și mici modificări, cum ar fi forma botului. Acestea au fost numerotate între 015-150. Lotul 3 v-a fi în producție până în anul 1992, când se termină producția trenurilor ASTRA IVA cu numărul de parc 252.

Acestea au schema vopsitorie roșu și argintiu. Cu trecerea anilor, trenurile au suferit modificări, pentru a le face mai apte pentru exploatare. Pupitrul de comandă a fost modernizat și cabina mecanicului a fost mărită. Schemele electrice au fost schimbate și izolația cablajelor de la bord a fost schimbată cu una care nu întreține arderea. În 2004 izolația ignifugă a cofretelor a fost schimbată, deoarece cea precedentă conținea azbest, o substanță cancerigenă.

În anul 2007 au început să fie casate, pentru a face loc trenurilor de generație mai nouă. Dintr-un total de 252 de rame IVA, astăzi au mai rămas doar 100 în circulație. De 44 de ani trenurile IVA au fost asociate cu metroul din București. Sunt un adevărat simbol al transportului în comun și nu vor fi uitate niciodată.

ASTRA IVA în schema vopsitorie galbenă expusă la Gara de Nord

Trenurie Movia Bombardier BM21/BM2

18 trenuri de metrou au fost comandate în 2001 de la firma Bombardier Transportation. Acestea constau în garnituri de 6 vagoane, menite să opereze pe M2 (Berceni-Pipera). Acestea prezintă ATC (Automatic Train Control) și două sisteme de interlocking ATP (Automatic Train Protection) și ATO (Automatic Train Operation). Este format din 2 semi-trenuri care cuplate formează un tren de 6 vagoane :

-R (vagon cu post de conducere)

-MP (vagon intermediar cu doua boghiuri bimotoare si pantograf pentru manevrarea trenurilor în depou)

-M (vagon intermediar cu 2 boghiuri bimotoare)

Primele 18 trenuri BM2 au fost livrate între 2002-2005 și au primit nume de flori. În 2006 s-a făcut o a doua comandă de 20 de trenuri pentru magistralele 1 și 3, cu posibilitatea de a prelungi contractul cu încă 6 trenuri. Contractul a fost prelungit și în perioada 2006-2008 s-au livrat 26 trenuri BM21. Acestea au primit nume de capitale europene.

Numerotarea trenurilor se face din nume și un nr. de patru cifre care se afla pe bot:

Cifra 1 – Nr. semi trenului (1 sau 2)

Cifra 2 – Nr. Lotului (0 sau 1)

Cifrele 3 și 4 – Nr. de parc.

Din numărul trenurilor putem afla dacă este BM21 sau BM2. Dacă prima cifră este 2 iar restul este un nr. care nu începe cu litera 1, acesta este BM2. Dacă a doua cifră este 1, înseamnă că este BM21.

Trenurile CAF BM3

Trenul CAF „Casmicea” la stația Constantin Brâncoveanu cu direcția Pipera

16 trenuri au fost achiziționate în 2011 de la compania Spaniolă CAF (Construcciones y Auxiliar de Ferrocarriles). Au fost asamblate la Atelierele CFR Grivița și au fost date în circulație în 2014 (au mai fost cumpărate apoi încă 8 trenuri). Au 114 m lungime și 3,2 m lățime. Au de asemenea o capacitate de 1200 călători. Au fost livrate în două serii: Prima serie poartă numere de la 301-316 și numele unor râuri din România. A doua serie are numere de la 317-324 și continuă denumirile cu râuri. Acestea circulă doar pe M2.

Trenurile LDH

LDH 45-364 în depoul Militari

Aceste trenuri sunt variante modificate special pentru a lucra la metrou. Se află în depouri și sunt folosite pentru manevre.

Mulțumesc pentru atenție !

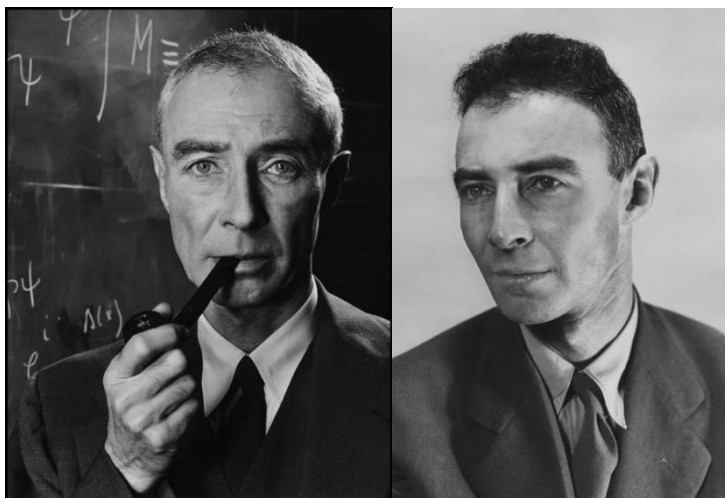

Ștefan Nițș, clasa a VII-a

Părintele bombei atomice (Julius Robert Oppenheimer)

Robert. J. Oppenheimer a fost unul dintre cei mai mari fizicieni ai lumii. Cunoscut pentru dedicarea sa la creerea bombei atomice, dar și în lumea fizicii, Oppenheimer este cu siguranță unul dintre cei mai deștepți oameni ai tuturor timpurilor. Dar cum a ajuns să creeze o armă atât de distructivă?

Educația

Oppenheimer s-a născut în New York într-o familie de evrei așkenază. El a fost dat la școala Preparatorie Alcuin, și în 1911 a intrat la Ethical Culture Society School. Aici a început pasiunea sa pentru chimie și fizică, fiind printre cei mai buni elevi din școală, ajungând în cele din urmă la Harvard. Aici a dat dovadă de o bună performanță, ajungând direct la cursul avansat. A absolvit mențiune onorifică în 3 ani.

Studiile în Europa

După absolvirea Harvard în 1925, Oppenheimer a călătorit în Anglia, pentru a efectua cercetări la Laboratorul Cavendish al Universității din Cambridge, sub conducerea fizicianului britanic J. J. Thomson. Acolo, s-a luptat cu probleme de sănătate mintală și a ajuns în probațiune. Totodată, a colaborat cu oameni de știință englezi pentru cercetare atomică.

În 1926 a plecat la Universitatea din Göttingen pentru a studia cu Max Born. Aici, el și-a făcut prieteni care aveau să aibă mare succes, între care **Werner Heisenberg, Pascual Jordan și Wolfgang Pauli**. A obținut doctoratul în 1927, la vârsta de 23 de ani, apoi a lucrat cu Born la mai multe lucrări despre mișcarea nucleară.

Începutul carierei

În 1927, Oppenheimer a primit un fellowship la Consiliul Național de Cercetare al Statelor Unite pentru a lucra la Institutul de Tehnologie din California. Aici a legat o prietenie strânsă cu Linus Pauling, și cei doi au pus la cale să atace concertat natura legăturii chimice, domeniu în care Pauling era pionier, Oppenheimer furnizând matematica și Pauling interpretarea rezultatelor.

În toamna anului 1928, a vizitat Universitatea din Leiden, unde a impresionat prin prelegeri în limba neerlandeză, deși nu o cunoștea prea bine.

După, a mers în Elveția la Institutul Federal Elvețian de Tehnologie pentru a lucra în mecanica cuantică și spectrul continuu.

***Mulți oameni apropiați de la Universitatea din California făceau parte din Partidul Comunist al SUA, lucru care-i v-a afecta viața lui mai târziu.**

Proiectul Manhattan

După invazia Poloniei din 1939 de către Hitler, Albert Einstein i-a trimis o scrisoare lui Roosevelt pentru a-l avertiza de programul nuclear al Germaniei și pericolul bombei atomice.

În august 1942, președintele Comitetului de Cercetare în Apărarea Națională, James Bryant, care i-a fost profesor la Harvard, l-a invitat să fie liderul unui proiect top secret al SUA de creere al armei nucleare. Totodată, l-a avertizat că nemții

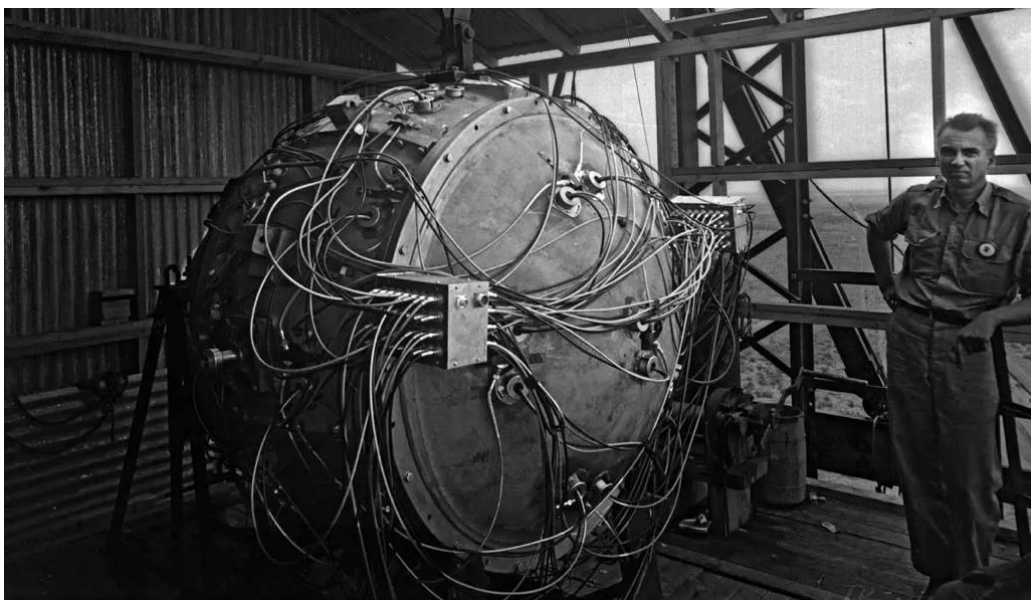
aveau un avans în acest domeniu. El trebuia să creeze o reacție în lanț al neutronilor într-o bombă atomică.

Împreună cu guvernul SUA, au creat un „oraș” top secret în deșertul din New Mexico, numit Los Alamos, unde v-a construi arma atomică.

Datorită conducerii lui și ajutorului acordat de SUA, reușește să termine arma atomică, fix când Germania a capitulat și SUA se pregătea să învingă ultimul membru al Axei, Japonia. Mai întâi au testat bomba în deșert, **într-un loc unde a fost numit „Trinity”, unde s-a produs prima explozie nucleară din lume.**

După testul reușit, armata SUA a preluat armele nucleare, pe care le-au folosit la Hiroshima și Nagasaki, aducând sfârșitul la Al Doilea Război Mondial.

În timpul lucrărilor la bombă, au fost infiltrați și spioni sovietici, asta explicând și cum URSS a pus mâna pe arme nucleare și cum a început Războiul Rece.

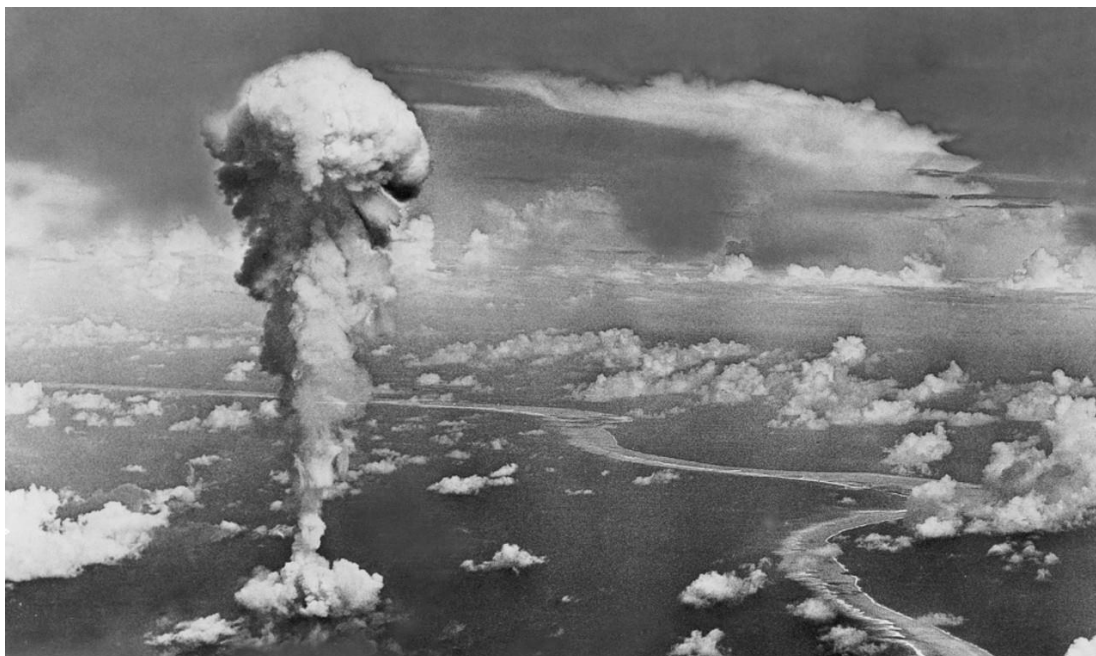
Viața postbelică

După război, și-a câștigat numele în revista New York Times ca „Părintele Bombei Atomice” și a fost invitat la o întâlnire cu președintele SUA, Harry S. Truman, unde i-a spus citez „ Domnule Președinte, simt că am mâinile pătate de sânge”, explicând remușcările lui când a aflat efectul armei folosit într-un război. Totuși, a continuat să existe ca un erou național, iar în 1946, a obținut Medalia de Merit. Apoi, Oppenheimer a fost numit președinte al Comitetului Consultativ General. În calitate de președinte, el s-a opus ferm dezvoltării bombei cu hidrogen – o „Super Bombă” concepută de colegul om de știință din Los Alamos Edward Teller care era de o mie de ori mai puternică decât bomba atomică, când tensiunile din Războiul Rece au început să crească (ascensiunea dintre SUA și Uniunea Sovietică).

Totodată a lucrat la promovarea păcii și drepturilor omului. Legăturile sale cu comunismul Pe parcursul vieții, el a simpatizat cu comunismul sau a colaborat cu oameni din Partidul Comunist al SUA, mai ales în timpul Marii Crize Economice din 1929. El a susținut tabăra anti-fascistă din războiul civil spaniol și s-a abonat la ziarul „Lumea oamenilor”. Asta l-a făcut o țintă atunci când s-a opus creării armei cu hidrogen și a fost acuzat de neloialitate. În această perioadă, a fost interogat cu privire la convingerile lui de stânga și oponenții lui au profitat de asta pentru a-l face o amenințare asupra securității SUA. În cele din urmă, s-a considerat a fi loial Americii și nu a fost închis.

Concluzie:

În ciuda controverselor legate de simpatia cu comunismul, Oppenheimer rămâne unul din cei mai mari fizicieni al timpurilor și o figură cheie a bombei atomice.

Și, din păcate, bomba atomică a lui Oppenheimer a adus la moartea a peste 200.000 de oameni.

Surse:

https://en.wikipedia.org/wiki/J._Robert_Oppenheimer

<https://www.britannica.com/biography/Niels-Bohr>

<https://time.com/6295760/oppenheimer-true-story/>

<https://www.history.com/news/j-robert-oppenheimer-facts-father-of-the-atomic-bomb>

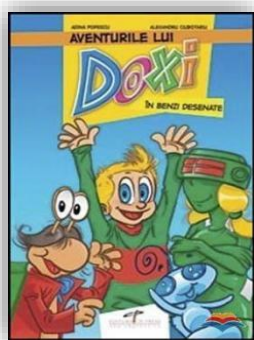
Proiect realizat de Gheorțan Patrick și Matei Perișoară

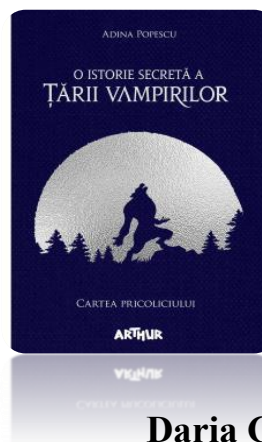
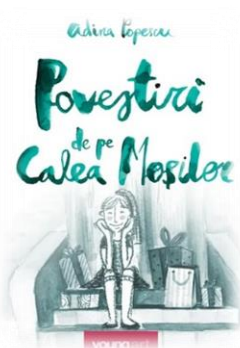

Adina Popescu

Este scriitoare, jurnalistă și realizatoare de filme documentare. A debutat la 17 ani, în reviste culturale. Plăcerea de a scrie pentru unii dintre cei mai exigenți cititori, copii, este dovedită de volumele „Doar un zbor în jurul lumii”, „Miriapodomul hoinar” și alte povești românești pe înțelesul celor mici, „Aventurile lui Doxi” în benzi desenate (în colaborare cu Alexandru Ciubotariu).

În 2015 a publicat cartea „Pricoliciului”, fiind primul roman din volumul fantasy, „O istorie secretă a Țării Vampirilor”. În același an a publicat cartea „Povestiri de pe Calea Moșilor”, care evocă lumea copilăriei în anii comunismului.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

CREATIVE

SEB

IV. Projekte Auf Deutsch

Bräuche und Traditionen des Schulanfangs in Deutschland

Erstellt von Amelie Froux, Raisa Radu, Daria Calcișcă

Zum ersten Mal in der ersten Klasse!

Wie Sie es wissen, gibt es in Deutschland keinen einheitlichen Schulbeginntag für Schüler – in jedem Bundesland sind die Schulbeginntermine unterschiedlich. Normalerweise beginnt das Schuljahr im August. Wenn in unserem Land die Schule am 15. September mit einem Blumenstrauß als Geschenk für den Lehrer beginnt, dann sind die Bräuche in Deutschland ganz anders.

Für Erstklässler ist der Schulanfang ein lang ersehntes Ereignis, denn sie wissen, dass jeder von ihnen in den Ferien ein Geschenk bekommt

– eine Schultüte, eine „Schultüte“, gefüllt mit Spielzeug, Süßigkeiten oder Schulmaterialien. Die Deutschen ehren diese zweihundertjährige Tradition heilig. Der sogenannte Schulranzen hat eine konische Form mit Schnüren an der Oberseite. Seine Länge beträgt ca. 75-80 cm. Manche Eltern machen es gemeinsam mit ihren Kindern, andere kaufen es im Laden.

Am ersten Tag werden die deutschen Erstklässler mit dem Lehrer, der Schule und der Klasse bekannt gemacht. Darüber hinaus ist es an diesem Tag in vielen Schulen üblich, in die Kirche zu gehen, wo ein feierlicher Gottesdienst und ein Gebetsgottesdienst für das folgende Schuljahr stattfinden.

Insel Kreta

Erstellt von Ilinca Maria Bădoi

Mein Lieblingsurlaubsort ist die Insel Kreta. Dieser Sommer war ich zum zweiten Mal hier. Ich war am selben Ort, an dem ich mehrere Freunde habe.

Ich mag die Insel, weil sie viele Strände hat.

Der schönste Strand befindet sich im Süden der Insel am Libyschen Meer. Hier war ich mit meinen Eltern und meiner Nachbarin.

Libysches Meer

Die schönste Stadt Kretas ist Rethymnon. Hier gibt es viele alte Straßen und einen Leuchtturm aus dem Jahr 1700.

Rethymnon Leuchtturm

Mein Lieblingsstrand ist Spilies Beach, wo es Felsen in allen Größen gibt.

Spilies Beach

Ich hoffe, ich konnte Sie davon überzeugen, dass es eine wunderbare Insel ist.
Die schönsten Sonnenuntergänge sind hier!

.

Est ist Herbst

Erstellt von Tudor Oancea

Es ist Herbst. Die Trauben sind reif. Ihr Duft erfüllt den Garten. Eine Katze spielt mit einer Weintraube.

Ich und mein Grossvater haben unsere Körbe vorbereitet. Die sanfte Sonne macht uns lebenslustig.

Zusammen haben wir frohlich die Trauben gepflückt und dann den Wein gemacht.

Wir haben den ganzen Tag Nüsse und Trauben gegessen. Sie schmecken mir sehr!

Meine E-Mail

Erstellt von Robert Emre Tepebag

Mein Name ist Robert. Ich bin 12 Jahre alt. Ich komme aus Bukarest. Meine Hobbys sind Lesen und Videospiele. Mein Lieblingsessen ist Pasta und ich trinke gerne Lipton. Ich hoffe dich wieder zu sehen!

Inmitten der Proteste

Erstellt von David Constantin

In diesem Urlaub haben wir den Libanon besucht. Dort sind die Traditionen und Bräuche völlig anders als bei uns, und deshalb ist das, was ich Ihnen jetzt erzähle, auch so passiert.

Wir wachten früh am Morgen auf und hatten vor, viele besondere und historische Orte zu besuchen. Auf dem Weg dorthin hielten wir natürlich an ihren schicken Geschäften an.

Doch plötzlich stießen wir auf eine Welle von gefährlichen Menschen, die gegen jemanden protestierten. Leider hatten wir keine andere Wahl, als an ihnen vorbei zu gehen.

Die Situation eskalierte und einer der Demonstranten sprang mir ins Gesicht. Erschrocken rannte ich in ein Geschäft und kam nach 10 Minuten wieder heraus. Als sich alles wieder beruhigt hatte, gingen wir alle zu den Orten, die auf unserer Route lagen.

Im Hotel hörten wir die Nachrichten über die Geschehnisse. Die Demonstranten haben ihre Rechte verteidigt, aber die Art und Weise, wie sie protestiert haben, war gefährlich. Alles in allem haben wir alle dieses unglückliche Ereignis gut überstanden.

Zimtschnecken Rezept

Erstellt von Andreea Miruna Cristescu

Zutaten:

Für den Teig:

- ☐ 550 g Mehl
- ☐ 250 ml Milch
- ☐ 125 g Zucker
- ☐ 125 g Butter
- ☐ 10 g Hefe
- ☐ etwas Vanille Essenz
- ☐ eine Prise Salz
- ☐ 2 Eier

Für der Zimtfüllung

- ☐ 50 g Butter
- ☐ 50g Zucker
- ☐ ein Löffel Zimt

Für die Glasur:

- ☐ 1 Löffel Puderzucker
- ☐ 1 Löffel Butter
- ☐ 70 g Frischkäse

Für Starter mischen wir alle getrocknet Zutaten, ich meine das Mehl, der Zucker, das Salz und die Hefe. Später, hinzufügen die Milch, die Eier und die Vanille Essenz, und zu homogenisieren die Komposition. Nach abdecken wir der Teig mit einem Handtuch und aufgehen lassen, bis sie ihr Volumen mehr als verdoppelt hat. Wir gehen zum nächsten Schritt, die Füllung. In Eins Schüssel mischen wir die Butter, der Zucker und der Zimt. Wir ausrollen langsam die Teige und wir schneiden es in mehr Stücke. Wir stellen die Zimtschnecken in einem Tablett und Zugedeckt 30 Min. Backofen auf 180 Grad vorheizen. Wir backen sie für circa 25 Min. und lassen sie abkühlen.

Für die Glasur, alle Zutaten aufschlagen und dünn auf die lauwarmen Zimtschnecken auftragen. Du kannst die Zimtschnecken mit einen heiße Schokolade oder eine Tasse Kaffee essen.

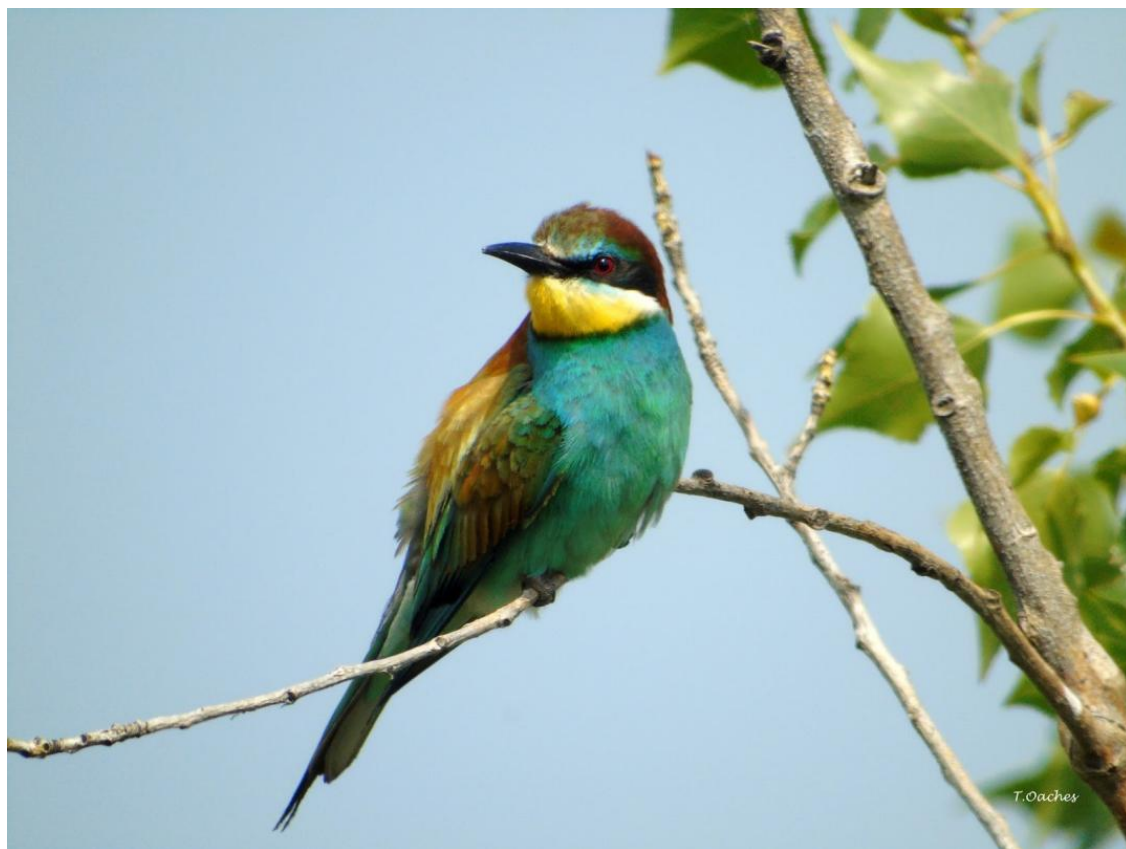
CREATIVE SEB

V. Cvintete

POVESTEA

**Povestea
Misterioasă, melodiosă.
Alinând, zburând,
cântând,
O mică pasăre
fermecată.
Magic!**

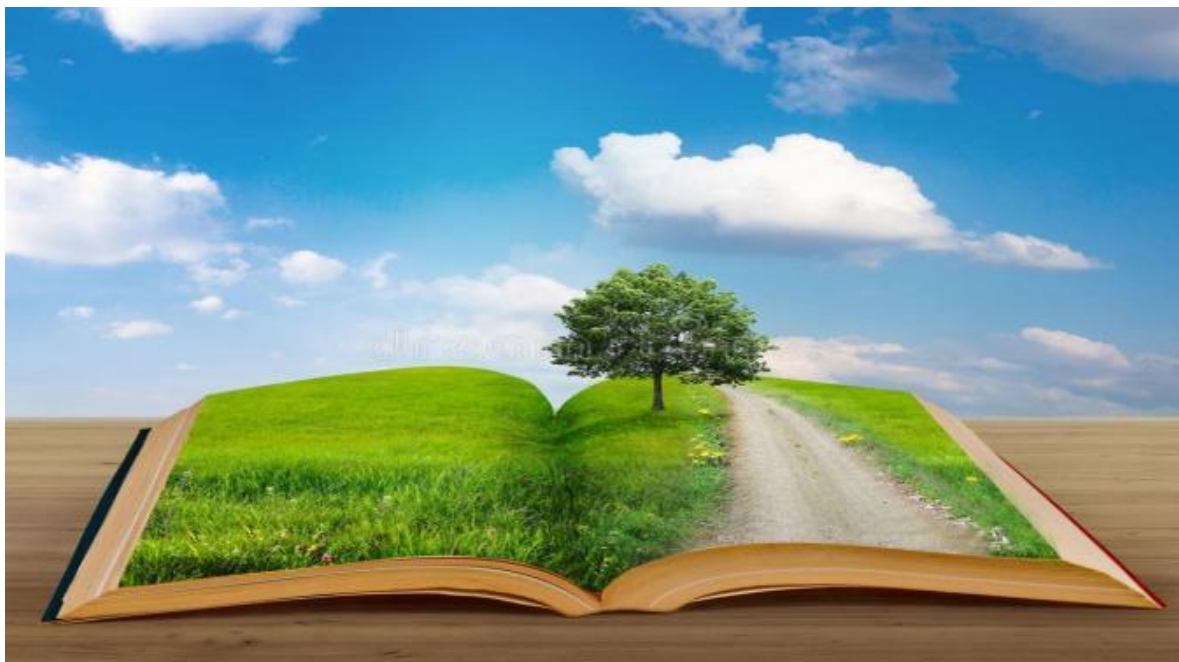

De Cristescu Maria

POVESTEA

Povestea,
Misterioasă, magică,
Citind, descoperind,
învățând,
O carte, cartică
misterioasă.
Povestea .

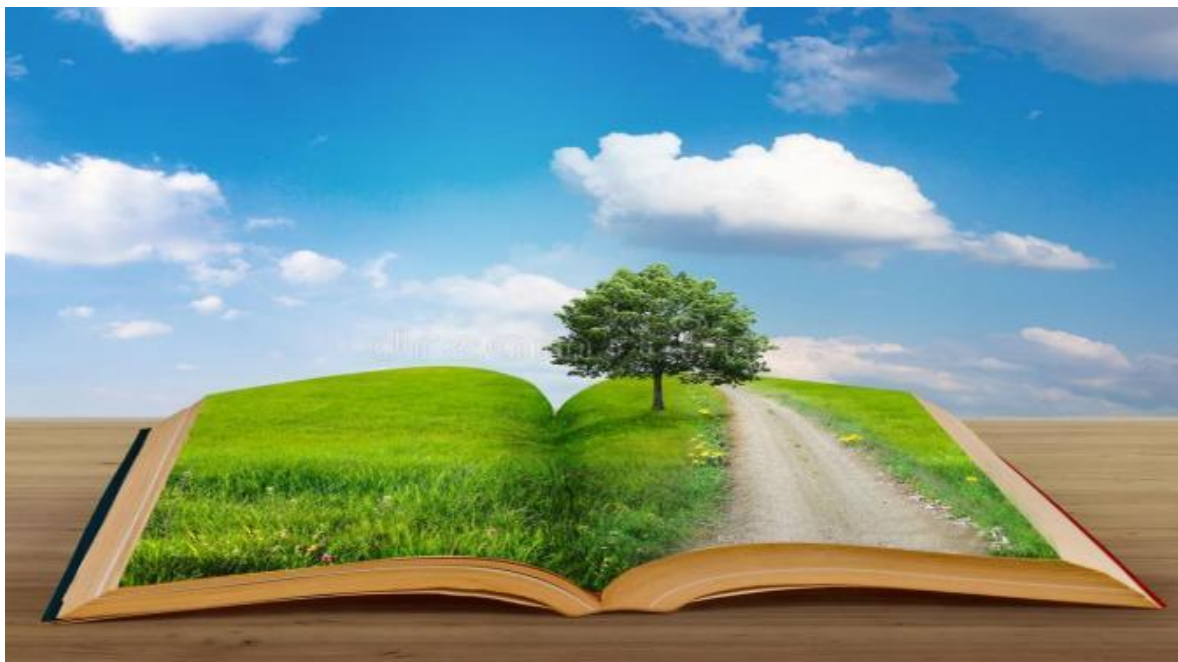

De Ioana Bodean

Povestea

**Povestea
captivantă, frumoasă,
Strigând, vrăjind,
cuprinzând,
Este o aventură
fascinantă,
Imaginație.**

De Iosif Ungureanu

POVESTEA

Povestea

Captivantă, magică,

Acultând, simțind,
trăind,

Învăluie o lume
miraculoasă,

Fantastică.

De Guerron Arhire Luca

Vulpea

Vulpea

Descurcăreață, isteță

Vânând, supraviețuind, descoperind

Micul prinț îmblânzi vulpea,

Fantezie

De Natalia Roșu

Pisica

Pisica

**Agilă, jucăușă,
Sărind, alergând, torcând,
Este un mic prieten,
Relaxare**

De Sarah Stoicescu

COPIL

MIC, BUN

ALERGÂND, SĂRIND, DANSÂND

COPIL VESEL PE CÂMPIE.

COPILAȘ.

De Sofia Colcișca

APUSUL

Apusul
Magic, uluitor,
Vrăjind, colorând, sclipind,
Acest moment este fermecător,
Superb!

De Sofia Talabă

Povestea

Povestea

Frumoasă, creativă

Zburând, cautând, explorând

Un câmp cu flori.

Fluturile.

De Sofia Pușcașu

Povestea

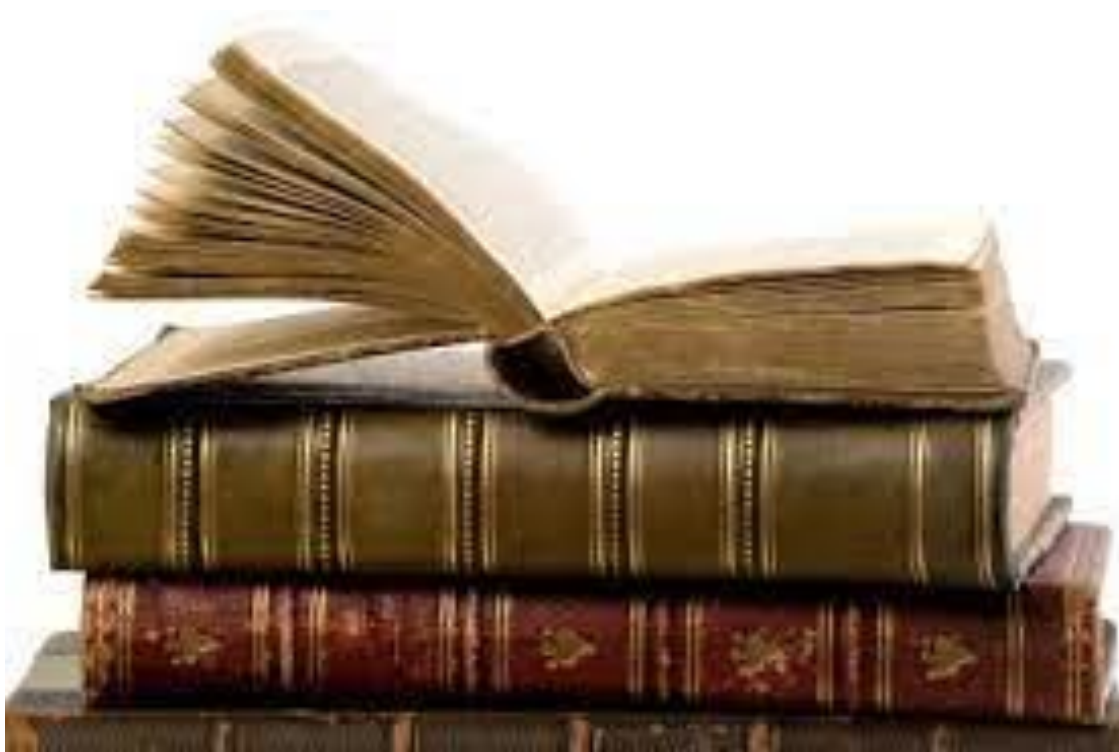
Povestea

Interesantă, captivantă,

Surprinzând, bucurând, încântând,

Este izvor de imaginație,

Magie.

De Vladimir Olaru

CREATIVE SEB

VI. Artiștii de la SEB

Miruna

Miruna Cristescu

Miruna
Miruna Cristescu

Aylin Osman

Aylin O.

Ariana Ruse

LERĂDĂ DE VARĂ

SILVIE CU CAP NEGRU

Irina Mandache

caladul
cu
boneta
noie

caladul
cu mot
galben

Irina Mandache

Irina Mandache

Prof. Lucia Matei